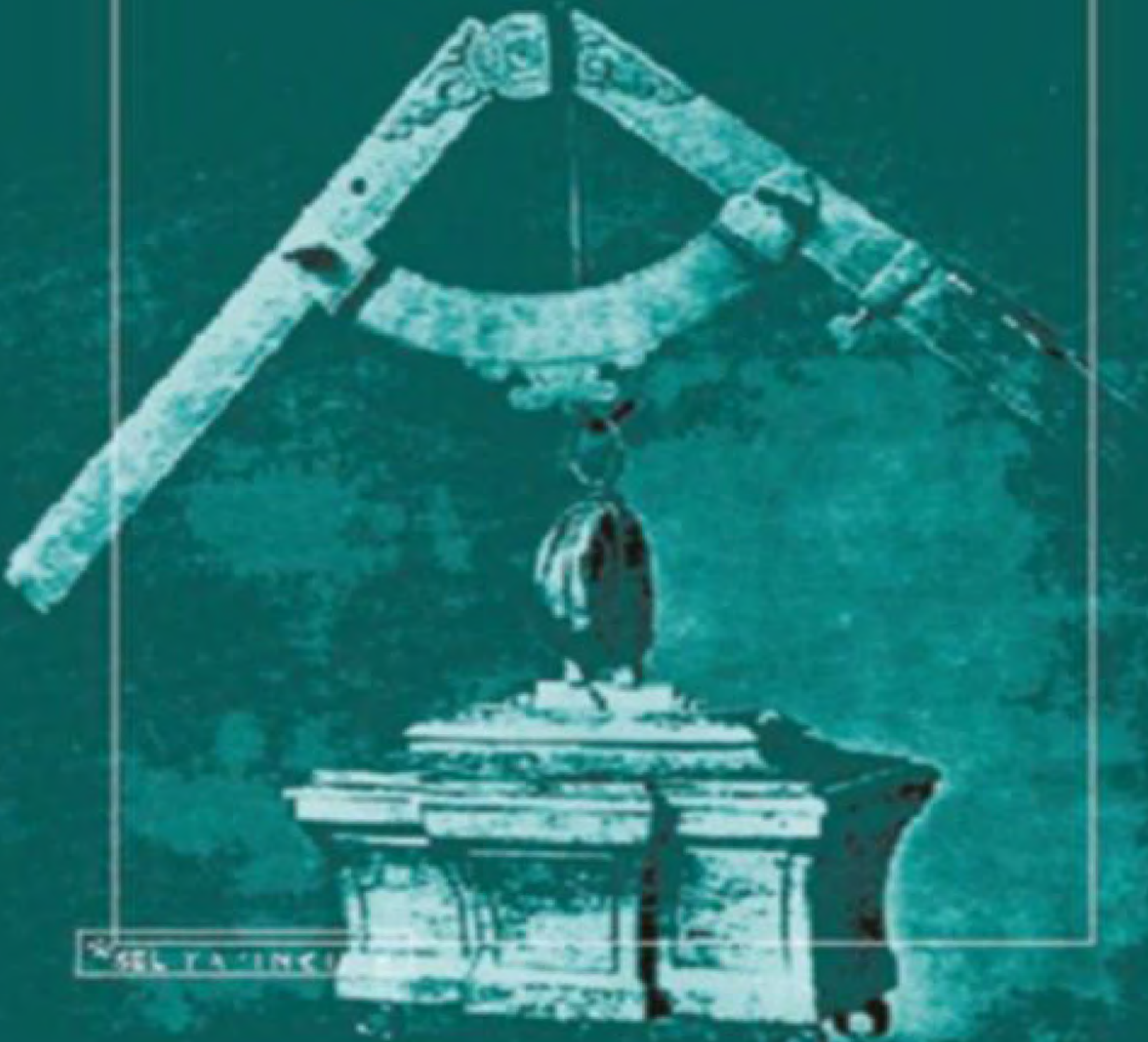
KÜÇÜK İSKENDER

Galileo'nun Pergeli*

küçük iskender

Galileo'nun

*SEL

GALİLEO'NUN PERGELİ
küçük iskender

Genel Yayın Yönetmeni: İrfan Sancı
Kapak uygulama: Sermin Yavuz

SEL YAYINCILIK
Piyerloti Cad. 11 / 3 Çemberlitaş - İstanbul
Tel. (0212) 516 96 85 Faks: (0212) 516 97 26
http://www.selyayincilik.com
E-mail: halklailiskiler@selyayincilik.com

SEL YAYINCILIK: 420
E-mail: thesouljam@gmail.com

GALİLEO'NUN PERGELİ

DERMAN İSKENDER ÖVER (küçük iskender), 1964 yılında İstanbul'da doğdu. 1985'te 'Marjinal şair' olarak tanınmaya başladı. Yıllar içinde şiirler ve özgür metinler, bir günlük, üç roman, iki özel derleme, bir inceleme, bir antoloji olmak üzere birçok kitap yayınladı. Kimi Avrupa ülkelerinde çıkan antolojilerde şiirleri basıldı. Kanada'da çıkan Descant adlı edebiyat dergisinin Türkiye özel sayısında, ABD'de ise Murat Nemet Nejat'ın 'eda' kavramında yoğunlaştığı Türk şairleri antolojisinde kendine yer buldu. İtalya'da düzenlenen Avrupalı Genç Şairler Yarışması'nda (La Giovane Poesia D'europa Nel 1999) ilk ona girdi ve şiirleri bu şairlerle birlikte kitaplaştırıldı.

2000 yılında Orhon Murat Arıburnu Ödülleri'nde 'Bir Çift Siyah Deri Eldiven' adlı şiir kitabıyla birincilik aldı. 2001 yılında Almanya'da, 2002'de Hollanda'nın çeşitli şehirlerindeki etkinliklerde, 2005'te Avusturya'da, 2007'de Makedonya'da, 2008'de İsveç'te konuşmacı olarak ve şiir performanslarıyla kendini dile getirdi. 2003 yılında Berlin'de düzenlenen İlk Türkiyeli Eşcinseller Kongresi'nde bu konudaki dekleresini okudu. 2004'te Newyork'ta ve Kuzey Carolania'da üniversitelerde konuşma yaptı ve tek kişilik okuma gecelerine konuk oldu. 2006'da 'İskender'i Ben Öldürmedim' adlı kitabıyla Melih Cevdet Anday Şiir Ödülü'nü kazandı. Bir dönem seslendirme, senaristlik, radyo programcılığı, şiir matineleri de yapan küçük İskender, içlerinde 'Ağır Roman' ve 'O Şimdi Asker'in de bulunduğu beş filmde de oyuncu olarak rol aldı. Ortak çalışmalar başlığı altında, Türkiye'nin önemli müzik odakları Baba Zula, Rashit ve Teoman'la şiir / ritim birlikteliğiyle sahneye çıktı. küçük İskender halen çeşitli dergilerde yazmaya devam etmektedir.

küçük iskender'in kitapları:

Burç Hikâyeleri (2. baskı)
Karanlıkta Herkes Biraz Zencidir (6. baskı)
Rahibinden Satılık Kilise (2. baskı)
Ağır Abiler Orkestrası (2. baskı)
İskender'i Ben Öldürmedim (Melih Cevdet Anday Şiir Ödülü-06), (3. baskı)
İt Cazı (5. baskı)
Teklifsiz Serseri (2. baskı)
Lezzetli Tümörler Lokantası (2. baskı)
Lucifer'ın Bisikleti (3. baskı)
Hasta Hayat Depoları (3. baskı)
Medusa'nın Makası (3. baskı)
The God Jr (2. baskı)
Ölü Evinde Seks Partisi (2. baskı)
Rimbaud'ya Akıl Notları
Papağan'a Silah Çekme (2. baskı)
Underground Otopark (2. baskı)
Galileo'nun Pergeli (2. baskı)
Gözlerim Sığmıyor Yüzüme (3. baskı)
Siyah Beyaz Denizatları (2. baskı)
Sarı Şey (5. baskı)
Flu'es
Zatülcenp
Periler Ölürken Özür Diler (2. baskı)
Bu Defa Çok Fena

"Günler birbirinden ayrılır,

fakat gecenin tek bir adı vardır."

Elias Canetti

GALİLEO'NUN PERGELİ

Hızlandırılmış Cinayet Kursları işin bir şehrin yakınlarında mola verdik; terlemek etin ağlamasıdır: Buna inanıyor aramızdan bazıları.

Gecenin büyük karanlığı göğe, gözlere ve kalplere indiğinde elbette bizim de sıkarak kanatacağımız bir yaramız, anlatırken yarım bırakacağımız bir hikâyemiz, herkesten gizlediğimiz berbat bir sevgilimiz beliriverir diye umut ediyoruz.

Bir şehrin yakınları: Ya surlarla şevrilidir şehirler ya da oralara atılmış mezarlıklarla. Elenler de düşmandır çünkü. Ve geri gelip saldırmasınlar, yeni yetişen çocukları ölümle korkutmasınlar diye silahlarımızın tetiklerine çok güvendiğimiz bir duayı kazımışızdır tırnaklarımızla.

Hızlandırılmış Cinayet Kursları için hergün içimizden birini kesiyoruz en keskin şakalarla.

Yaşarsam kurtaracağım seni bu cennetten.

Psikiyatristlerle rahipler aynıdır; onlara günahlarınızı anlatırsınız. İkisi de bundan nefret eder. Aralarındaki fark, psikiyatristlerin bu sıkıcı iç döküşlere hiç katlanamadıkları için en azından iş olsun diye vizite ücreti altında para talep etmeleridir.

Bazı anneler çok iyi üzülür. Meslekleridir bu.

Diz çökmüş, yerdeki deliğe dayamış gözünü, içeri bakıyor bir oğlan çocuğu.

— Neyi gözetliyorsun, diye soruyorum.

— Kardeşim geçen ay sıtmadan öldü; buralara gömdüler. ëimdi orada ne yapıyor, ona bakıyorum, diyor.

Sanki deliğin içinden de bir göz, dışarıyı seyrediyor.

Gözgöze iki kardeş.

Biri dışarı çıkmak için kaşık olmuş, toprak atıyor.

Diğeri içeriye saplı çatal.

Bense bıçağım bu köy ağıtında.

Tırnağına kadar kör beyaz.

Mutsusuz. Korkarım, bu gece tanrı artık çalışmaz.

Kapitalist, osuruğunu bile nasıl satacağını planlayan kişidir. Tek derdi, ambalaj masrafı olmasın diye kıçının da pazara girmiş bulunmasıdır.

Herkes bir dine bağlı olabilir. Ancak o dinin peygamberi bir tanedir. Uğraşmaya değmez.

— Çok hassassın bu gece!

— Seninle konuşuyorum. Altını tartıyorsan hassas terazi lazım!

İroninin sentetik istismarında sen "sen" olsan ne çıkar, ben "tetik" olsam ne çıkar..

Muhammed, İsa, Musa.. Tanrı'da defans sağlam. Ah keşke bir de forvet Lucifer başka takıma kaptırılmasaydı..

İnsan, yalnızlığıyla alay edebildiği sürece hayatta kalır. Bundan vaz geçer geçmez de ölür.

Ressamlar resim yapmayı itip hayatın makyajını silmeli. Gezegen gotik kadınların elinde.

Arkadaşım daima suç ortağımdır.

Salıyı Perşembeye Bağlayan Gece (uyuşturucu travmaları üzerine kurulu bir tiyatro oyunu adı)

On Üçünden Sonraki Cuma (bir korku filmi adı)

Yaşadığınızdan asla tam anlamıyla emin olamazsınız.

Zaten yoktunuz; o yüzden tanrıydınız.

— Neden bu kadar yalnızım, diye sordum tanrıya.

— Senin ağacından orman olmaz, diye yanıtladı.

Kovalıyorsa sizi kötü adamlar, gidip bir orkestranın içine saklanın.

Bütün tabiat ayaktayken oturmak bize yakışmaz.

Masada şiir yazdığımı hiç hatırlamıyorum; masa bir sohbet hissi uyandırır çünkü bende. Oysa şiir delişmendir, hareketlidir ve kendi yalnızlığıyla oyalanır. Daha çok nesircileri disiplin altına alırmış gibi gelir bana yazı masası. Onlar anlatıcıdır ve anlatılanların böylesi bir ciddiyete, resmiyete ihtiyacı vardır sanki. ëairler oturmamalı, hayalin peşinden gitmelidir. Yazı masamla aramda her zaman yazılmayı bekleyen bir şiir mesafesi vardır bu yüzden.

AlMaBa: Alkol ve Madde Bağımsızlığı Savunucuları.

'Hayır' demek değil, 'evet' demektir hayattaki kimi sorunların kaynağı; hayır diyenler yalnızlığından acı çeker, evet diyenler sosyal trajedi'den.

Beden ve bedenin şekillenmesinde etkili olan cinsiyet, toplumsal statüde ayrımcılığın ve eşitsizliğin bahanesi sayılamaz. Ancak kadınların ve 'yönelinmiş cinsel kimlik' sahiplerinin resmi ideolojilerde, sokak kültüründe maruz kaldığı davranış biçimleri, hor görülmenin ötesinde coğrafyaların "estetik" ile ilişkisini, halkın insanΦ seviyesini de belirler. Asıl telafuz edilmesi gereken şudur: Cinsellikle gücü hâlâ aynı potada değerlendirmek bir cehalet ölçütü müdür, yoksa kimi ülkelerin benimseyip koruduğu bir alışkanlık mı?

Mal hazırdı yine; sapladım enjektörü toprağa ve zerk ettim. Yeryüzünü eroinman yaptım aklımca.

İstanbul'da Avrasya Porno Film Festivali düzenlemek için sponsor arıyorum.

tango + pogo = tago

Uyuyor delikanlı; tıbben güzel.

Ayağında, türkçe karşılığı olmayan o yerde, bilekten ayağa geçerken, o kabarık kemiğin altındaki hafif oyukta, bir damar atıyor.

Tansiyon, alkolden.

Uzanıp öpüyorum orayı. Kan, diyor ki, öpme beni, çıkarım şimdi dışarı, ben de öperim seni.

İyice temizlenmem gerekiyordu: Asitle yıkandım.

İçtüzüğünde hayal yok gökyüzünün[1]

Bir nota sehpasıdır insan dünyada tek başına

biri gelecek, koyacak müzik defterini

ve başlayacak senfoni

Televizyonda ekonomi uzmanı kadın bas bas bağırıyor: — 'Sanayiye odaklanın; üretim alanındaki yeni fakirleri konuşurken borsanın ani düşüşünü ve paritedeki gevşek oynamayı gözardı etmeyin!' diyor.

Bunu nasıl becereceğimi ve neden yapmam gerektiğini bilemiyorum. Belirsizlik beni telaşlandırıyor.

Kobalt adlı bir arkadaş edinsem, belki yardımı dokunur bana. Mananın Standart Saptaması ve Ban Eğrisi hakkında yalanlara sahibin; benim hedefim, 22. yüzyılda, tarihin en önemli romantik serserisi olarak anılmaktı oysa.

'Rafine bir mucize' kategorisine sokulabilir mi acaba yalnızlığımız?

Telaş beni belirsizleştiriyor.

Buna infilak demeli; patlama karşılamıyor.

Yaşama becerisi elinden alınmış ve yalnızca bir siluet olarak hatırlanması kararlaştırılmış, hatta ürkek lekeler topluluğu diye adlandırılabilecek kadar üstüne gidilen insanların gelip dayandığı, haklarının iadesini istediği renkler ve o renklerin renk skalasının hiyerarşisini reddi esnasındaki muazzam sessizlik; işte buna infilak demeli.

Renklerin eşitliğini iddia edebilmek, büyük akıldır çünkü. Hünerdir; tanrısız gelişir. Hepimizin biliçaltında bambaşka dünya haritaları vardır; bambaşkayı başkadan ayıran bir yetki arifesidir belleğin yorucu koridorları ve karışık cümlelerin ardından sıralanan duru, sakin cümleler. Yahut, ağır bir ithamı yarım bir mimik, belli belirsiz bir jest ile tamamlamak: Siyanür mü, arsenik mi daha keskindir; ikisine de zehir deyip kestirip atmak mı daha keskin?

Ressamlar, dağlara bakıyorlarsa tuvaller günahkârdır.

Diğerlerinin gerçeği sizin yalanlarınızla oluşturulamıyordur; diğerliğine yeni alışmışken daha da diğerleştirilmeye çalışılanlar enikonu yeryüzü aritmatiğinin, yeryüzü muhasebesinin vazgeçilmezleridirler oysa. Onların farkı, farksız düşünme eğilimleridir. Enemserseniz, sızı süratle başlar.

Bir gezegenin anatomisini çözümlemek için önünde durursunuz rahatsız edicilerin: Kimi zaman sosyal bir patolojinin sonucu soykırımlar, kimi zaman kişiye özgü zaafların yan tesiri modernizmin

muhteşem ters kimyası; bütün rahatsız edicilerin bir parçası da sizsinizdir aslında. Bu, infilak'tan başka nedir ki..

Resimler, dağlara asılıyorlarsa duvarlar yıkılmıştır.

Kendinden başka tasviri olmayan figür, boş zeminlerde, boşaltılmış zeminlerde ancak hayata kilitlenerek görünür olabiliyorsa ve figürün doğrudan ruhuna yansıdığı sanatçı bu nedenle üzgünse ona kaosun lisanına yetkin çevirmen diye de hitap edilmesi gerekmez mi? Birinin tüm olup bitenleri bizim de anlayacağımız bir lisana çevirmesi artık şart.

Sevinç Altan'ın atölyesinden çıkmıştım; gölgeler ve gri plazma içinde yürümeye çabalarken o yaşama adaletine kırgın insanın bir yara ve resimlerinin yara kabukları olması ihtimali bana bunları hatırlattı.

Resimler ve Ressamlar, dağlara sığınmışsa cennet infilak etmiştir.

Elülerden önce yaralıları gömmeli mutluluğa.

Roman, kâğıt israfıdır.[2]

Acı, istihkakını aşmamalı.

Sevme beni. Yargı sürecini etkiliyorsun.[3]

Biçek, açmaz; telafidir o.

Porno film oyuncularının orgazm performansında başarılı olabilmesi için şan eğitimi alması gereklidir.

Kırçıl: Bok korktuk bu sözcükten dedi

geceye dayalı merdiven.

Konuşurken, başlanılan cümle neden mutlaka bitirilmek istenir; ifadeyi tamamlayıp bir yargı oluşturulacağına yarım bırakılıp düş gücünün dolgu malzemesi özelliğinden yararlanılması daha akıllıca değil mi?! Ya da...

Deneyimli cesetler, faal yaralar hakkında seminer vermek üzere geri çağrıldılar.

Kenar, yetinmezse köşe olmak ister. Kenardakinin kararlılığıdır tekil devrim. Nesne barışıksa eğer ebadıyla, hacmin ahlakı hiçbir tanrıyı ilgilendirmez.

Aşk: Bir beldemdir sadece.[4]

Ezgeçmişi, bitirdiği en son okulda takılı kalmış sanatçılar yaşıyor bu ülkede.

Biz cehennemde hiç ağlamayacağız sanki; gözyaşlarımızın seli basacak cenneti ve boğulacak orada kim varsa. (Demonic Romantizm)

politik x polikit

Yeryüzüne maruz kalıyor gökyüzü; maddenin hayali istismarı bu.

Hislerim beni yanıltmıyorsa seni seviyorum.

Jiletle ağaç kesilmez. Жzülme.

Perişan harflerden muhteşem kelimeler yaratabilir, bunlarla tanrısal cümleler kurabilirsin; hastalığının derecesine bağlı bu.

Kıl Dönmesi: Sırt ve baştan dökülen kılların kuyruk sokumundaki iki kaba et arasında, kıllı ve terli oluğa takılıp sürtünmelerle oluğun en dibindeki ter bezi deliklerinden vida gibi dönerek cilt altı yağ dokusu içine hissettirmeden girmesi, labirentler açması, peşinden labirentlere giren bakterinin de etkisiyle etrafı iltihaplandırması; cerahatli veya kanlı, pis kokulu akıntılar ve apseler oluşturması.

Akıl Dönmesi: Zamandan ve tarihten çıkagelen olay örgülerinin hafızadaki kişilik katmanları arasında, ilkel benlik ve sosyolojik koordinatın belirlediği pürüze takılıp histeri krizleriyle bu metaforun en dibindeki ilk bilgilenme alanına hissettirmeden girip yerleşmesi, labirentler açması, peşinden labirentlere giren uyarıcıların da etkisiyle bilinçaltı disiplinini bozması; uyumsuz veya tekil, agressif tutumlar ve tedaviye muhtaç yalnızlıklar oluşturması.

Biz ayrılmıyoruz ki, yalnızca atomlarına ayrılıyor aşk. Zaten bazen susmak da, kendini tekrar etmektir.

Yekpare entarileri altında gölgelerini saklamaya çalışırlarken tüm varlıklar, yokluğa tenezzül fikir oynamasıdır; yoksa herkes bilir ki sevişmek müsibettir. İstemesen de, tümör, dışında değil, hep içinde bir yerlerde büyür.

Istıraptan sorumlu cinlerle geçtiyse çocukluğun, terk edip gidenler bir gün ayna kaplı tabutunun gövdesinde şüphesiz görünür.

Biz ayrılmıyoruz ki, yalnızca kıyafet değiştiriyoruz. Zaten bazen uzaklaşmak da, bizzat hayat tarafından sömürülür.

Tasarruf et: Erken öl.

Artık uyumam ben; belleği kestim ve içinden çıkan balyozla dövüyorum tek başıma takip ettiğim kötülük zenginliğini.

Bare yok: Yaşadığım yerde irice bir molekülüm ve katabolizmaymış kaderim. Onun için anlam bana ters.

Yoksullukta bir şey istenmez; yoksunlukta istenir aslında.

Bu ülkede erkekler birbirleriyle bir vajina uzaklığında arkadaşlık kurar.

Her katil o cinayetin tek görgü tanığıdır da aslında.

Bir megalitten üfürüldün üstüme

Toz musun, kutsal mısın; belli değil.

Tartmak.. Bu akıl defansı için hassasiyet ve çok yönlü kriterler gerekli. Algı, tartmanın kesin doğruluğu adına tek başına yeterli değil çoğu kere. Hatta algı alanının kişisel zaafları, tartının hak bilirliğini zedeleyen bir taraftarlık mekanizması da geliştirebilir. Bağdışı ile modern olanın işbirlikçi ortaklığını destekleyen her türlü ideoloji, tartının ayarıyla mutlaka oynayacaktır.

Tartan da tartılacaktır elbette; bu gerçeğe siyasette demokrasi, manevi resimde din, sokak lisanında orman kanunu deniyor.

Tabiatta adalet duygusu yok; o nedenle hukuk, insanoğlu için gülünç bir fantezi.

Aşk meblağı: Kuş yemi kadar bir sevgilisi vardı.

Dedi ki: Tanrım onu şeytanıma bağışlasın.

Herkes gitti.

Uyumsuzluk ve nirvana kolkola girince, sosyal yalınlık ayrı bir hava katıyor insana.

Sanatçılar, evrenin kalabalığına katlanabiliyor yalnızca.

Kış başladı.

Жşümek fiili geri döndü valizinde kar, yağmur, rüzgâr.

Açmasın valizini; aramızda hâlâ böyle mevsimlerden korkanlar var.

Aşk, bozuk bir pusuladır; seni yanlış bedene götürür.

Omzuma astığım tüfek gibi patladın orada dayayıp başını uyurken.

Sağımızdan solumuzdan kuşlar kaçıştı havalanarak; olay yatışsın – etraf sakinleşsin, anlaşılacak kimin vurulduğu ikimize dair, günaha ait bu serseri redoksta.

Adında kaç harf varsa, o kadar kurşun sıkacağım kafama.

Acı, içini yakan bir ateşse eğer, söndürme onu; onunla ısınmayı öğren.

Deniz kendi kabarmıyor; tüm balıklar suyu yukarı itiyor.

"Günah ve erdem, sanatı için sanatçının gereçleridir." der Oscar Wilde. Günah bazen bembeyaz bir leke olarak gösterir kendini ve erdem orada yalnızca figürdür; önemli olan, acının güzelle dengesini kurgularken görmeyi, hissetmeyi saklamamak, hatta bu yalın hakikatle gurur duyabilmeyi bir ürüne dönüştürebilmektir. Gerisi yağ.

İntihar etmeden önce bana uğra da ilk kez sevişelim.[5]

'Ben oyuncunun özgürlüğünü yönetiyorum' demiş Fatih Akın. Yaklaşmak fiilinin açıklanması olarak sözlüklere girmeli.

Bir kadeh kırmızı şarabın ağır ağır buharlaştığını seyrettiniz mi hiç? Elmek odur.

Yerde cansız yatan uzun boylu bir tanrıya benzeyen caddede önünde durduğum garip nesnenin (ki nesneler satırbaşlarıdır hayatın) KÖTÜLÜK KASI / İYİLİK KASI toplamları arasındaki düzene, uyuma bakarken (ki o nesne bir bilgi gibi) onlar gibi oldum: Tedaviye karşılık vermeyen hastalıklar, insanın ve evrenin şifresidir.

Bir gece saat on ikiyi geçtiğinde, evimde tek başıma oturmuş, ekmem gereken tohumları tasniflerken bütün şehrin elektriklerini kesecekler; bu, benim için harekete geçtikleri anlamına gelecek. İlk kez mutfakta ekmek var mı, onu kontrol arzusuyla ayağa kalkacağım. PATOLOJİ SENFONİSİ.

Paylaşmaktan bana kalana dikkat etmemiş olmak, eşitliği düşünen romantiklerin sömürülüşü karşısında anarşizmden çok, sıkkın bir kuşkuculukla kendi temsili resmimi çizecek ve üşümenin bu denli iç acıttığını belki de öğreniyor olmanın mutsuzluğuyla bir mum arayacağım. O mumu yakacak ateş kimilerince evvelce söndürülmüşse de.

Her şairin yüzyıllar sonra doğacak çocuklarını bilerek yaşaması ve yazması: Safça, güzel ve ekşi.

'Elürken Bir Sana Elveda Diyeceğim': Okuduğunuz bir romanı 'sizin' yazmış olmanızı istediğiniz oldu mu hiç?! Oradaki bir kahramanla benzeşme, örtüşme dileği de değil bu ya da yazarı kadar usta bir kalem dehasının yerine geçme dürtüsü / yok, bu da değil; doğrudan, onu yazmış olmak, yazılanları tek başına kıskançca sahiplenmek arzusu. "Benim de demeye çalıştığım tam da buydu"nun karşılığı her zaman sahibini bulamıyor ne yazık. Yaşarken, zamanın kontrolünüz altında olduğunu düşünmeden ama öyleymiş gibi davranarak kanat çırpmanız, size uçuyormuşunuz hissini veren o deneyimsizlik, o hayat amatörlüğü mekânın / tabiatın sonsuz duruşuyla kolayca kırılıyor aslında. Zaman ve mekân / tabiat kalıyor, bir siz gidiyorsunuz; sizin boşalttığınız yere başkaları geliyor. Yaşadığınız eve, kaldığınız otele, uçakta oturduğunuz koltuğa, çalıştığınız masaya hatta gömülüp çürüdüğünüz ve tamamen yok olduğunuz mezara sonraları hep başkaları geliyor; sizin iz bırakarak tamamladığınızı sandığınız her şey bir başkasıyla yeniden başlıyor durmadan. Yüzyıl sonra dünyada şu an dolaşan insanlardan belki de hiçbiri hayatta olmayacak; başkaları yönetiyor, başkaları acı çekiyor, başkaları sevişiyor olacak hep. 'Zaman geçmiyor, çok sıkılıyorum' diyenlere bu yüzden kızmışımdır; oysa ne büyük bir şans o. Zamanı hakettiği hatıralarla durdurabilme yetisi. Geçmişi hakettiği hatıralarla yeniden tanımlayabilme eziyeti ve memnuniyeti.

Andre Aciman'ın romanı Adınla Bağır Beni'nin, zamanın insana has çağlarıyla da katmerlenerek, iç içe geçerek sorgulattığı mesele, aslında kişisel tarihlerin ne kadar 'özel' diye adlandırılsalar da imrenilmesi zorunlu deneyimlerden ve fizyolojik cesaretlerin at koşturduğu 'gizli / tehlikeli iyi şeyler'den çıkartılacak doyurucu sevinçten öteye geçemeyeceği, belki de geçmemesi gerektiği. Cinselliğin alıngan yüzeyinde hep romantik yakamozlar yakalamalı. Normal ve doğru diye dayatılan, kabullendirilenin pasifize ettiği, daralttığı, köreltti̇ği zekânın patlaması, onun bir ruh şelalesine dönüşebilmesi için biri çıkıp gelmeli. Siz sıradanlığınızın saltanatını sürdürürken biri çıkıp gelmeli. 'Ayaklarımızın uygun adım, solla sol basması ve yere tam aynı anda vurması hoşuma gidiyordu; sahilde ayak izlerimizi, sonradan gelip gizlice ayağımı onunkinden kalanın üzerine koymak istediğim ayak izleri bırakıyorduk.' Ayak izleri, ayaklar. Masa altlarından birbirine gizlice dokunan, sevişen, oynaşan ayaklar. Karşılıklı ayaklar yollarda değil, birbirinin üstünde yürüyebiliyorsa aşktır o. 'Biz tek bir çalgı için yazılmamışız; ne ben ne de sen.' diyebilecek kadar Bach'ı Bach'ın bestelediği gibi (bile bile) çalmamak.

Gerçek burjuva kültürüyle büyüyen on yedi yaşındaki Elio ile feleğin çemberinden geçen yirmi dört yaşındaki felsefeci Oliver'ın iki akışkan gibi birbirlerinin sularına karıştığı, isimlerinin, cisimlerinin, eşyalarının yer değiştirdiği, erkeğin / kadının tasvirinin dışlanmadan çürütüldüğü ve 'gövdelenme'nin bir kez daha baştan yapılandırıldığı çatışma; 'Onun bedenine yalnızca teslim olmaya değil, o bedenin kalıbına girmeye de hazır olduğumun farkına varmış mıydı?' sorusuyla, aslında hem ergenlikte hem de yetişkinlikte aşkın bir model bulma / yaratma ve önce ona âşık olup sonra reddederek rüştünü ispatlama kimyasından ibaretliğini gözler önüne seren ıstırap. Kim bu acıya orgazm diyebilecek yüreği taşıyor?! 'Gençlerin utanması yoktur, utanma yaşla gelir.'

ëiir açıklanmaz; kimi şiirler açıklanırsa roman olur. Adınla Bağır Beni bu yanıl(t)ma payını taşıyan bir yapıt. 'Hiç denememektense, deneyip de yapamamak': İşte insanları ikiye ayıran özellik.; denemeyenler ve deneyip de yapamayanlar. 'Eski insanlar haklıydı belki de: Ara sıra kan akmasından hiçbir zarar gelmez.' Bedel daima dışarı yönlenmez çünkü; bedel bazen iç akıntı ya da iç çalkantıdır. Rimbaud Sendromu kafası çalışan bütün delikanlıları on yedi yaşında yakalar; aslolan onu anlayacak, onu anladıkça kızıştıracak Verlaine'ini bulabilmesidir. Yoksa Oscar Wilde da bas bas bağırdı mahkeme salonlarında: 'Bu güzel bir sevgidir, hoştur, en asil sevgi biçimidir. Bunda doğaya aykırı hiçbir şey yoktur. Entelektüel bir sevgidir. Ve sürekli olarak, daha büyük ile daha genç bir erkek arasında gelişir. Büyük erkeğin entelekti vardır; genç erkeğin de önünde, yaşamın tüm neşesi, umudu ve görkemi vardır.' Siz kendi zavallı ve fakir aşklarınızı hayatta tutabilmek için bizlerin baştan aşağı onur ve erdem olan, bilgiyle, tabiatla kuşatılmış, ışıklı aşklarımızı ezip geçtiniz.

'Uykusunda bile yüreği parçalanan' Elio, Arzu ve Utanç arasında bırakılmışlığıyla aşkının kaynağını açıklar: 'Ona bir şey vermeyi delice istiyordum. Tersine, almak çok kişiliksiz, çok kolay, çok mekanik geliyordu.'

Dışardan durumsa şu iki yaralayıcı cümleyle özetleniyor: 'Durursan öldürürsün beni' / 'Durursam öldür beni'.

Güçlü olmayı sağlayan nedir böyle bir sevginin içinde: 'Kederi etkisiz kılmak için kederi tahmin etmek' ya da 'Acı gelmeden acıyı düşünmek'. Ayrılığa hazırlıktan ötededir bu algı; kötü günler için bugün mutluluktan tasarruf etmek anlamındadır.

Salt çiftleşmeyi hedeflemeyen aşklar toplamında en tanrısal aşktır homoerotik olanı; çünkü üremeyi reddetmiş ve toplumsal, kurumsal tüm yasaların dışında bağımsız bir duygu limitine dayanmıştır. Ahlak yavaş yavaş oluşturulurken bu insanlardan fikir alınmamışsa şimdi ahlaksızlıkla suçlanmaları ne kadar akılcıdır, ki Adınla Bağır Beni toptan yok sayıyor böyle bir mekanizmanın varlığını ve hiç yokmuşçasına akıyor. 'Enemli olan biz'izin, önemli ve biz olanını ayrı ayrı irdeliyor; önemli olan, bilerek özlemek'ken biz olan ise bir sanat yapıtına dönüşebilme evresidir. Evet, özlem ve evre; aşkın koordinatları bunlar zaten.

Ya, karşı cin(s)le aşk? Elio, açıklıyor: 'Fırıncılarla kasaplar birbirleriyle rekabet etmez'. Elio, durumundan da çok memnun, 'Roma'nın her tarafında Eros'la karşılaşıyorduk, çünkü biz onun kanatlarından birini kesmiştik ve daireler çizerek uçmak zorundaydı.'

Roman'ın her tarafında Eros'la karşılaşmak da biz okurların payına düşüyor. 'Kitap okuyanlar gizlenen insanlardır. Kim olduklarını gizlerler. Gizlenen insanlar kim olduklarından her zaman hoşlanmazlar.'

Peki, böylesi sert virajları olan ilişkilerde ruhla beden nerede buluşur? Elio, bu noktanın epifiz olduğunu iddia eden kişiyi salak ilan edip çarpıcı gerçeği açıklıyor. Bu gerçek noktayı öğrenmek ve onunla yüzyüze gelmek ise homofobisini yenmeye kararlı okurların bu kitabı okumasına kalıyor ne yazık ki. Okur dediğin bazen soyunmasını da bilmeli.

Gitgide içine doğru çöken bir denklemin mensubuyum. Yurt, olasılık dahilindekini bile zorlayan kara bölgedir çünkü.

TAHRİK ASİT, Ortadoğu'da işkencelerde kullanılan..

Kişisel trajediler evcilleştirilebilir — sessiz kalmayı tercih etmek, gizli öznedir. Hele bunları düşünmek çok sıkıcı ve masraflıdır..

Bir korku filminde başrolde oynayacak güzel bir bıçak aramakla geçiyor ömrüm.

Gözdür kuşlar; onlarla görür ağaç.[6]

Yaşlanmak mı? Beden eskimez; kirdir o.[7]

Beslediğim hayvanı yolluyorum kimilerine, onlara insanlık dersi versin diye.[8]

Siyah eşyaları sevme; onları yeryüzüne zehirli, güzel, meyvelerce bir tokat gibi atan büyük gözlü, kimsenin henüz tanımadığı hayvanların ağrıdan taştığı bir bataklıktan geldim ben de.

Ayakkabılarımdaki macunsu çamur, avuçlarımdaki derin tırmık izleri, kalbimdeki taş devri acısı hep o siyah eşyalardan.

At onları ya da götür geri ver sahibi engin dehlizlere.

Berçeveden çık, veya karışıp kaybol içinde denge mahsulü. Yağmalanan oksijenin kasideleri ile çınlıyor galaksi ve çetrefil klişe.

Endişe de bir mabet; ve 'huy', ne muazzam bir kelime.

İnsanlara yasaklanmış çöllere düşen bir damla gümüş suda, ağızlarından köpüklü salyalar gelerek ölen atlar, heyulâ gibi develer inşa ederken şizofreni – genleşip yenilenirken suretleri delen o, yalnızlığı meşhur matkap — — katmerlenen benliğimizde tam teşekküllü / bizim için dikilmiş esvap, bizim için yazılmış hikâye.

Sevme onları; siyah eşyalar yüzünden mahcubuz başı belirsiz, sonu kokuşmuş kimsesizliğimize.

Sessiz Kalsam Hep Sen Varsın (bir Türk Sanat Müziği şarkısı adı — Nihavent)

Neden ne zaman Jesus Christ Superstar'dan Heaven on Their Minds'ı dinlesem kütüphanemin

önünde diz çöküp ağlıyorum?!

Bu sabah 07:40 sineği yüzümün üstünden geçince uyandım. Kedim Zozi'nin mamasını verip sütlü, bol şekerli bir neskafe hazırladım kendime. Gitgide bir onkoloji kliniğini andıran evimde tek metafor, kimliğini kazanan sessizlik olsa gerek. Sibelius taktım aceleyle müzik setine – herkesten gizli, aralıklarla dinlerim klasik müziği. Rahatladım; gördüğüm rüyaların yorgunluğu geçer gibiydi.

Uzayca öğrenmeyi istediğimi hatırladım sonra.

Lisan temizliği için şart bu.

Dünyadaki bütün lisanlardan sıkıldım çünkü. Lisanlar, istismar ediyor gövdeyi – nesnelerin gövdelerini aşındırıyor.

Benle hayatı paylaşan eşyalar çığlık atabiliyorlar uzun zamandır; onların acı, ıstırap dolu seslerini duymak: Ne zor şey.

Ve bir dergide karşılaştığım, Hasan Bülent Kahraman'a ait şu cümleler: "Her zaman hüzün verici olan eşyanın halidir. İnsanın ölümünden sonra eşyaya bir dilsizlik, suskunluk gelir. Eşyalar kendileriyle değil sahipleriyle yaşarlar. Kendilerinde saklı olan işlevleri ve anlamlarıdır. Fakat halleri ait oldukları kişiden türer."[9]

Eşyalara küsmeyeceğim bir daha. Onlar benim efendilerim.

"Unutuver hatırlatırsa ellerin" Teoman'dan.

Balarken kilise çanı, içinde uyuyan kuş, ters havanda eziliyor eziliyor.

Böyle bir şey ruh: Ziyaretine geldiği bedeni öldürüp de gidiyor.

Ben Nâzım'ın oğlu, Can Baba'nın sol koluyum.

İnsan olanı hem döver hem de severim. Onu döverken kendimi döver, onu severken hakeden bir halkı severim.[10]

Ne yazık ki bir gün kuşlar uçağa binecek.[11]

Yüzde Eksi On The Table

Yayında bir türbülans var: İletişim bozukluğu

o. demek seni seviyor diyor psikozu kemiren

fare. Evet, faydalı orospu. Denek de seni seviyor
diyor biri gelen yapışkan mesajda. Gizli
bir suç ortağı kadar olay karşısında dokunaklı.
Kutsal organlar ormanında yaylım ateş altında
yeni dinler keşfediyor terör. Stili farklı —
belasını bulmuş, serseri ruhlu, eski bir dost
gibi sebepsiz ilişkilerde sevgili hacker'ı. Evet,
evet, kendisiyle cezalandırılmış orospu. Bütün bu
saçmalıkları ciddiye alan pusulada yön arayan
aryada ağlayan şüpheli bir dinleyici de var: Erör!
Kablo kopar delilik başlar: Freudyen uğultu!
Ağlıyorsa bir cani, onun yüzü bimarhanedir sesten muaf
Sağlıyorsa kibir hani, laf kalabalıklığını: Tuhaf gaf.
Etraf, bu melankolik duyuruyu yaftalasın zeminle.
Sana yeminle
diyor şehirden ve akıldan ayrılanlar. Evet,
evet, yayında bir türbülans var: Ya da esans kokusu
esas ülkenin ta uzaktan; oradan yaklaşanlar için
gaza temkinli bas. Sen gaza temelli bas.
Benim sahi ile işim olmaz, enayi
diyor dizleri balyozla kırılmış âşık. Kan çok şık
duruyor sonbaharı ürperten levanten balkonlarda. Sonra
sonra sevişiriz diyor eşinin mezarı başında bir şekil
diyor biri gelen yapışkan mesajda, sesli harfler belli değil,
diyor atraksiyon halindeki gecenin alev topu; Evet,
evet, kliniğin her sedyesinde tüm mikroplara vermiş adi orospu
Birden İstanbul'dan havalanan bir uçak infilak ediyor
kanatları düşüyor gecenin duvağı tül perdeye

camda pilotun kesik kellesi

camda hostesin esrik esnemesi

bir kasnağa gerili duruyor otopside kadavra

damarlar bilgisayara giriyor: Game Over! Yeniden Deneyin! İletişim bozukluğu!

radarda yeni yetme bir DJ başlamış: Yetenekli küt orospu!

Her erkeğin kontrol kulesi sikiyse

her kadın uçak olmak zorunda mı?!

Yayında bir türbülans var: Diyor, tanıyorum ben bunu, bu bu bu bu, şeydi, bu..

Eteklerinin ucundan tutmuş, nasıl da döne döne dansediyor şu dağ; bir yamacında çimenlere yayılmış delikanlılara Platon'u anlatıp Shakespeare'den soneler okumalı; öteki yamacında lekelenmiş iç çamaşırını çitilemeli azgın kaynak sularında.

Adı ne bu dağın; Bastırılmış Sükunet mi?!

Bana kendi doğrularını dayatma diyorsun; benimki homeopati.[12]

Kalp, bir kalıp; kendi benzerini yaratır.[13]

İnsanın haklılık payı, tanrının yanılgı payına eşittir.

'Hayatım boyunca birçok şey yaşadım' diyorsun; kısa filmleri birbirine montajlayarak bütünlük taşıyan uzun metraj bir film elde edemezsin.

Her kilidin onu açabilecek tek bir anahtarı vardır – her kalbin de onu açabilecek tek bir iksiri. Ezgü.

Yahut da kalkıp çilingir olacaksın –özgürlük mü bu soysuzca, arsızca bir hoyratlık mı— sana kalan tercih.

Bu gece yıldızları saydım.

Emrüm uzadı.

Hiçbir yerde haber olmadı melek sığınma evinde kimsesiz ölen şeytan.

Ruh, bedene tenezzül etmez.

Onu, akıl şımartıyor.

Evimde yalnızlığımı seviyorum. Düşüncelerimi açıkladığımda karşı çıkan yok; arzularımdan söz ettiğimde yadırgayan yok. Tek kişilik demokrasiye geçmek için zemin yokluyorum.

Bir müzik okulu açarsam ilerde, adı ëANtiye olmalı.

Uyanıkken görüp sindirdiğiniz gerçekleri, uyurken rüya olarak sıçarsınız.

Plan yapanlar eğer seni planın bir parçası yapmamışlarsa en iyi ihtimal planın dışında tutulduğunla avun.

Genetiğin intihal sayıldığı bir manzaraya yaklaşıyorum; büyük leke çalışmaları bunlar – iddiasız; ortalama. Boş bir manzara: İçinde istihdam gücü barındırmayan. Sahici. Kaderi kavisli insanlarla kalabalık diye adlandırdığımız bir tembellik grubu kurduk; hepimiz en sevdiği kelimeyle başlayan cümleler yazma görevine talip olmuştuk ve reddedildik / şimdi deniz üzerinde at, türbülans güvertesinde ahenk sürüyoruz. Anarşizm değil elbette bu; bir ihtimal tıkız ömürlerimizin yoğunluğundan orta kalan mayhoşluk.

Kum saatini yan yatır — geçmesin artık zaman.

Aptallar incinmez.

İnsan desenli giysiler giyer onlar.

— Sevgiliniz delirmiş.

— Kaç beden?!

Aşkım! Büyüyünce kuş olacaksın!

— Nasılsın?

— İyi olmak için tüm imkânlarımı zorluyorum.

Edebiyat kâğıtla güzel.

Kimse ölmüyor – sadece sönüyor.

İçinde olduğun arabanın plakasını bilemezsin. Binmeden önce bakman gerekir, sonra eğilsen de, uzansan da göremezsin.

ODBD: OrtaDoğu Birleşik Devletleri. Bir bilimkurgu romanında olması gereken / dayatılan ülke.

O kadar hoşsunuz ki, sizinle uygunsuz bir pozisyonda yakalanmak isterdim.

Yok – ağlamıyorum; gözyaşı değil, şeffaf beyaz kan bu.

Türklerin demokrasi anlayışı ve yorumu: 'Her kafadan bir ses çıkıyor.'

Nisan ayında Stockholm'de bol güneşli ve serin bir öğle saatinde, sigarasız ve yalnız kaldığım Esplanede adlı otelin dinlenme katında internet bağının saatlerdir kurulma uğraşı içinde başlıyorum yazmaya. Yazı hangimizi hayatta tutacaksa artık. Kimi iklimler kimi insanlarla aynı menzile sahip olabilir; kimi iklimler kimi ülkelerin kaderiyken kimi ülkeler de kimi iklimlerin can yoldaşı. Yalnızlık, yabancılaşma, uyum sorunu gibi yapayken gerçek diye yutturulan bazı gölgeli patolojiler, insanı camdan dışarı bakmaya, balkonlara çıkmaya itiyor. Sanki dışarı baksak ya da çıkabilsek balkonlara, içimize yapışıp kalan o sonbahar dürtüsü, psikopatken sosyopat olmayı onur sayışımız aklanacak..

Burada bir müzede Vasa adlı bir gemi sergileniyor; koca müzede tek materyal var ve her şey onun üzerine kurulu. 1628 yılında suya indiriliyor ve indirilir indirilmez de on metre gitmeden batıyor. Ahşap ve oymacılık harikası. Batış nedeni ise ilginç; topların bağlı olmaması, kaymaları ve dengenin bozulması.

Kimi iklim— ülke birlikteliklerinde, amaçları uğruna yola çıkanlar, çok genç yaşta, daha yolun başındayken, işte bu savunma ve saldırı mekanizmalarının tam yerine oturmaması nedeniyle denge

kaybına uğrayıp ayaklarının altındaki boşluğa bir çırpıda gömülüveriyorlar. Yaşananın yaşatılan olduğunu kavrayamama meselesi iklimleri ve ülkeleri bozuyor sonuçta. İnsanlar yok olsun; doğayı rahat bırakın.

Ya Bob ne yapacak Dylan'sız?! İklim, ülke, denge derken arada kaynayıp kaynar suya düşen akrobat kim?!

Ağıza, iki dudağı birbirine kitlemek için atılan dikiş sadece korku filmlerinde değil, belki rüzgârın ne işe yaradığını çok iyi bilen genç çocukların tınısında. Oradaysan sen de sus. Oradaysan sen de somut çözümün soyut çözülmede olduğunu biliyorsun demektir.

Birilerinin Vasa'sı varsa, ötekilerinin de Ezgürlük Yasası var. Hangisi batar, hangisi yüzer; deniz olana sormalı.

Etkiye ihtiyacım yok ki tepki vereyim.

Alınyazısı, altyazıdır; orijinal dili biliyorsan okumaya değmez.

Kimi zaman unutulur nereden geldiğin, kim olmaya çalışma çaban.. Bir surat edinmek kolaydır, bir yürek bazen yaşadığın toprakla, hayatla şekillenir; bir akıl ise geçtiği dar oyukta her yanını yaralayarak örselenir. Akla mukayyet olmak hatıra ister. ëiir, yüreğin azgınlığı; aklın bilimiyle yazılır. Bu, yüzyıllardır rüzgârın taşı yalayarak şekillendirmesi kadar doğaldır. Bağımsız taş, rüzgârını, rüzgârlarını bekler. Rüzgârsa, rüzgârlarsa taşını arar. Masal gibi.

Yeni renkler, bazen taş olmaktan çıkıp rüzgâr olmak cesaretiyle var olanı, dayatılanı değiştirme heyecanında, kavgasındadır. Bu kavgaya katılmak, bu kavgaya destek vermek modernizmin ilkesidir. Gereğidir. Yeni olmak, genç olmak demek de değildir; katılmak, kendi kimliğini kaybetmeden çoğalmak, sesini duyurmaktan öte, dediğini anlatabilmek dürtüsüdür. Hele şiirse sözü edilen, şair, özneden çok fiildir artık.

Parça bitene kadar yalnız seni seveceğim.

İlişkiler masaya değil, yatağa yatırılır.

Elmek özen ister: Bu, suretidir sebebin.

Yorulursun doğrudan: Bu, çekirdeğidir gerçeği temsilin.

Acının arkadaşlığı çekilmez o zaman.

Gazetede okudum: Adamın biri bir tur şirketiyle mahkemelik olmuş; cehenneme gidip gezmek istemiş; bunun imkânsızlığını anlatan müdürle yaptığı tartışma kavgaya dönüşmüş ve müdürün omurgasını dört yerinden kırmış.

Dağ bir muska kılıfıdır; içinde tanrı var. Bocuğu kaybolmuş okyanuslar, ara denizlere bile bakıyor. Sonra yağmurun hipnozu başlıyor: Sen çok sersemlemiş bir ejderha heykelisin – mermere gizlenmelisin.

Bir masal diye tasarlandık, bir trajedi diye biteceğiz.

Kalbimizdeki tabiatı çıktığı karanlığa iteceğiz.

Bıçak, büyüyüp yaşlandıkça kılıç olur.

Paslanacak mıyız, yoksa küflenecek miyiz; buna karar vermemiz gerek.

Zulme yapıştım

Ondan kara benzin;

Ayyuka çıkan hayvanlar adına

İkiz ada olsak, yeter

ëiir de, öykü de çırağın elinde duran ve ustasına saplanma eğilimi taşıyan hançerdir bazen. Bundan kimsenin endişesi, korkusu yok. Bünkü ihanet de doğal. Azot döngüsüne benzer bir mana döngüsü var hayatta. Sanatsal yaratıyla yaratıcı arasındaki ilişki dışardan yönlendirilemez; ancak, yaratıcının sanatsal yaratıya olan bağlılığının ve ona karşı sorumluluklarının farkına varması sağlanabilir. Жrün, algı alanına geri çağrılır yalnızca. Gelir mi, gelmez mi / o, muamma.

İnsana kelebek hayatta bir kere konar; kaçırırsan başka şansın yoktur. Bünkü kelebek ertesi gün ölmüş olur.

Benim arabama bindiysen kendi isteğinle, tartışmaya gerek yok, benim gittiğim yere geleceksindir.

Artık rüya görme; artık rüyaya bak.

Kar yağsa donsak ne fayda..

Buza yatırdık aklımızı zaten..

Жç ayaklı orospular şehrini arıyorum; tombul arıların dolandığı bir kovana yaslandım: Bir ülke bölünse en fazla kaça bölünür / sessizliğin kendisi fiil olsa bu kızlar, bu bölünüşler erdemli yoksulluğun görgüsünü arttıracak. Sebep de politik olacak o zaman. O zaman ağacın içine girecek, çiçeğe doğru yürüyeceğiz her keresinde çoğalan odun galerilerinde.

O zaman otun çınara, çınarın ota aşkı onaylanacak.

Bütün erkekler sadece demliktir. Tahrik edin ve çevirip yandan bakın.

Gramaj hesabı yapılmış hayatların kimseye faydası yok. Düş kurmanın enginliğinde seyir halindeki beklentilerin yol açtığı heyecanlar, hiçbir şeyle değiştirilemez. Hele hele kimsenin şiire, öyküye teslim olmaya niyeti yokken..

Herkese öneri: Yazdıklarınızı yalnız kalıp yüksek sesle okuyun. Sesi kontrol edin. Yalnızca müzik aletlerinin akordu yapılmaz.

Kapat şarkıyı / ëimdi benim gövdem çalıyor: Dinle ağlamamı.

Cinsel organ turisttir; başka memleketler de gezsin.

Mayısla hep bir alıp veremediğim var benim; yılda bir kez iletişim kuran bunak karı koca gibiyiz onunla. Koklaşıyor muyuz, dövüşüyor muyuz / belli belirsiz; tasvirinde zaviye kaybı söz konusu. Katlanmak demek en doğrusu. Hem gönül eğmek anlamında hem de bir kat hüzün, bir kat neşe döşenen börek ayarında katlanmak. Mayısın ayarını başkaları bozduysa benim suçum ne. Mayıs kimilerine yazın kapısıyken kimilerine sözlük anlamıyla dışkı; hem de körkorkaranlık kışın dışkısı işte. Dışkının daniskası hatta!

Yine de heyecanlı bir ay, heyecan veren— heyecan isteyen bir ay. İşçi Bayramı'yla aralanıp hüsn-ü yusufun görünüp kaybolduğu, beni doğuran— Edip Cansever'i götüren ay. Arkadaşlarımı yeryüzünden çalan.

Aşkta orantısız güç mübahtır.

Tüm hayatınız sürrealizmin ya da dadaizmin cetveliyle de çizilse tek taraflı yıkıcı savaşın sonuçları

karşısında gerçekçiliğin çevresine toplanıyor ve ölümün dürüst kaçınılmazlığını, faşizmin emellerini acıyan bir yürekle izliyorsunuz. Henüz söz önleyemiyor şiddeti; bu yüzyıl, sözün önemsenmediği, doğanın anlamının küçümsendiği yıllar toplamı olarak anılacağa benzer. Жlke adlarıyla, dinlerle, ırklarla daraltılamayacak kadar büyük bir öfkenin getirisini çocuklarda göreceğiz gibi ne yazık.

Nefret, kimi topraklarda genetiktir. Bu kötülüğü ruhlara yerleştirenler, sanatla değil, kuvvetli kimliklerle altedilecekler.

Durdum.

Bir taşın nasıl büyüdüğünü seyrettim.

Kudurdum.

İçimdeki köpek silik geceye havladı uzun uzun.

Kendi kan izlerini takip eden müneccim

bir zamanlar öldürdüğüm birini de buldum.

Durdum.

Bir cesedin nasıl büyüdüğünü seyrettim.

Bünkü ben renk bölünmesiydim, kötü huydum.

Sevdiğimin radarında görünmezken

ona doğru uzattığım sivri ellerim —

Kalbim

çok yıkımlı bir savaş sonrası imzalanan anlaşmayken

Adına basılan mühürdüm — buydum

Herkesi genellemek istiyorum.

Sözcükler sözlükte alfabetik, hafizada ise ihtiyacФ olarak sıralanır.

Yine unutulacak bir sonbahar bitti; dilim hep "sonbaharat" demekten yana bu mevsime. Tüm tatları taşıyor çünkü bu zaman dilimi ve yüreğin lades kemiğini kırıp insanı amaçsız bir iddiaya sürüklüyor: Yenme hissi.

Yenilesi şey de genellikle insanın içinden çıkma alışkanlığı gelişen hüzün oluyor çoğu kere. Yalana gerek yok; evrilirken devrilen canlılarız.

ëiir trafiğine çıkıp mısra altında ölenler olmuştur yüzyıllar boyunca, eminim. Ruh çağırma seanslarına katılıp usta bir şair çağıralım derken kendi ruhunu kaptıranlar da hakeza. Mamafih, fettan günlerin düğümünü çözmek, çözdüğün ipin çilesinden kumaş örmek de marifet işte. Herkesin harcı değil. Harca eğilip baktın mı anlıyorsun cehennemin kaç kat olduğunu. Ademin kaç kat olduğunu. Havvanın katmerlerini. ëiir neresine sıkışmış; neresinde yara bu şiir, neresinde umut, neresinde şenlik; bir bir çıkıyor ortaya.

Yine unutulacak bir sonbahar bitti; eylül ekim kasım; yeni bir maceraya kadar bu üç atlı, uzaklaşıp gittiler. Yolları açık olsun. Biz, aile meselelerine dönelim, bakalım ayağımızın altındaki toprağın gerçek sahibi kim.

Sen sevmedin ki zaten beni, bir zaman için bende mülteciydin.

'Hep / Her / Hiç'; üç kardeştir onlar.

Galileo'nun pergeli aydın insandı.[14]

Bocuklar şarkı söylemesin, oyuncaklar çok ağlıyor.

Bir ülkenin şairleri soyadı olarak coğrafyalarını taşırlar; "içlenmek" gibi bir sözcüğe sahip olmaksa ne büyük bir şans! "İç" haznenin hüzünle dolması gibi, ama sorumluluk alırken bunun acısını da bünyeye katma eylemi: Telaşlı tesadüf.

Yazarsan yakalanırsın; kaçamazsın. Edebiyat zanlısının kimliği öyle kolay da açıklanmaz. Yüzyıllar geçmesi gerekir bazen; yüzyıllar kimliğin açıklanmasını hızlandırabileceği gibi tam tersine inatla örtüp gizlemeye de çalışabilir. Bu, yüzyılların insanlığa kattığı ile doğru orantılıdır. Herkes doğru anlaşılmak isterken bir de bakarsınız ki gelecek sizi başkalaştırmış.

Edebiyatçı, farkında olmadan 'zamana karşı büyüyen bir nefret'le üretir alt metinde; ortadaki nefret, çekememezlikten çok kendini ifadenin çarpıtılma ihtimalinin bulunmasınadır. ëüphesiz, bir paranoyanın semptomudur hissedilen; ancak bunca çarpıtılmanın rutinleşmesinin reflekse dönüşmesinden de edebiyatçıyı sorumlu tutamayız. Kısaca, ağır tahrik vardır.

Adonis, şairin duyularına şöyle seslendiğini söyler: "İsabet etmek istiyorsan hata yap."

Hayat, buna müsait olabilir. Denemeli.

Sevgilim, kelepçesin sen gökyüzüyle yeryüzünün iki bileği arasında.

Her kim ki bir kadın sever, kaybolmuştur, annesini arıyordur hâlâ.

Yılbaşına yaz mevsiminde girmeye karar verdim ya da yaz bulacağım bir dahaki sefere. Soğuğun aklı yok çünkü. Aklı olmadığı için vicdanı, sorumluluğu, sevgisi de yok. Anarşist Atina Ateşi içimizi ısıtsa da, bir Iraklı ayakkabısı alevleri körüklese de, yetmiyor yaz olmaya.

Yazmayı hâlâ bir iç döküş, bir başkaldırı ya da karşı tarafa ulaşma, iletişim dili olarak görenler var; o nedenle gelmiyor belki de yaz. Buza, kişiselliğe gömülüyor yazılanlar. Edebiyata, edebiyatçıya uzak durup kendi yazdıklarımızı okumakla yetiniyoruz. Yetmek mi, yetinmek mi; karar vermeye kalkışmıyoruz. Belki gelecek, buna kalkışanlarla yüzleştirir bizi.

Biz şiirin atmosferinden çıkalım; anlayalım ki mana uzaya ne kadar yayılmış..

Issız bir adaya düşersem yanıma alacağım üç şey: Ezne, tümleç, yüklem.

Bir memlekete halk aranıyor;

Madem yeri geldi, açıklayayım: İlkokul beşteyken öğretmenimin teşvikiyle Harbiye ëehir Tiyatrosu Bocuk Kadrosu'na soktular beni; okusun da oyuncu olsun dediler. Komünist peder dedi ki, oyunculuk da para yok, okusun da adam olsun. Gitmemi engelledi. Tuttu, Brecht'in bir oyunuyla Kadıköy Halk Eğitim'de fırlattı sahneye. Anlayacağınız yavru bumerang, bir o yana bir yana; nasılsa geri döner. İki cümlenin ortak sıkıntısı "okumak". Ağzıma çalınan bal, baz oldu; bedenime çalınan hokkabaz oldu; acem aşiran rüzgara tren satan üç kâğıtçı düşçü olduk. Hiç değilse sosyalizmden vazgeçmedik; sıyırdık, anarşist olduk..

Ama, hayatın bir yanı içimde ukte kaldı; ukte sakat sözcük; uktesi olan ya devrim yapar, ya sanatçı olur. Derdi vardır. Bilakis klas adamdır. Tespih çevirirken parmakları yanar. Memleket koordinatları icabı boş konuştum, biliyorum; ama boş konuşan, boşluk yaratır; boşluğa bakar bakar, kendini doldurur. Sanatçılar alkolik olur, devrimcileri ise dünyanın orta doğusunda faili meçhul'a giden gemiye bindirmek geleneksel halk tiyatrosu.

Madem yeri geldi, açıklayayım: Ben bu lafı etmek için çırpınan çok çok şair, çok tanrı gördüm. Zamanını bulsam da "madem yeri geldi, açıklayayım" diye başlayan cümlelerle klorlanmış hayatlar kurmak isteyen çok devrimci gördüm. İşkenceyi oyuncak eden, "sustum konuşmadım; çıkışta da reklam ajansı kurdum" hoppidisiyle yılları yıllara nakşeden abilerin kucağından ablaların kucağına zıplaya zıplaya, "ya saçmalama, yeni nesil ne anlar direnişten, cevize portakal deme, onun kabuğu Marx'tan" yahut, "hişt, ağaç diyorsan devrimci olsun; tekil— çekül ağaç olmaz; ikinci yeni rüzgarı etek kaldırır, kukun görünür" mentalitesinden dayak yiye yiye masum, mazlum EDP'li olduk. Büküne elektrik verilenlere ağlaya ağlaya çükü kalkmaz bir nesil yetiştirdik.

Madem yeri geldi, açıklayayım: Yılmaz'ın yeni kitabı çıkmış. Ailece görüşmeyiz.Bünkü benim bir ailem yok. Ama zorlarsanız, ailemiz halktır deriz ikimizde. Onun dayısı benim bir yerlerden öğretmenimdir, benim halam zaten onun aşk kirvesi. Dağlara baka baka, kıçını Akdeniz rüzgârına kaptırmış bir toprağın çocuklarıyız. Annelerimiz bir nasılsa; az ıhlamur, az Nâzım, biraz da tebessüm yetiyor ayaklanmaya. Ayaklanmak, haydi haydi ayağa kalkıp çıkıp gitmek oluyor kovulduğun ülkede.

Gitsen nereye gideceksin; ceketin Van marka, gömleğin Bingöl yaka, donun toprak kokuyor. Bağdaş kurup ayak tırnaklarını kesmek istesen, Avrupalı değilsin işte. Yılmaz'sın, İskender'sin. Bizdensin. Ailen, "mademki yeri geldi, açıklayayım" Ailesi. Dedikodu ailesi. ëiirimiz dedikodu üzerine kurulu. İyi ki de kurulu: İmge, nesnelerin, meselelerin arkasından konuşmaktır aslında. Yılmaz, bunu bilir. İyi bilir. Hayatın içinde hayatın arkasından konuşur. Hayat onu konuşur, o hayatı konuşur. Birbirlerini yerler. Sonra birileri girer araya, barışırlar, hayatla da iki kadeh içtiler mi gün ışıyana kalmaz, kankalar. Sekiz kere üst üste müebbet yemiş de gülümser barışmalarına, güney sınırında günde kırk saat nöbet tutan da, Tophane'de İtalyan Yokuşu'ndan yuvarlanan karpuz da gülümser, az sonra yağmur olup inecek bulut da. Yılmaz'ın doğası gereğidir "ihtimal" çünkü. Umut ihtimalse sahicilik düş olabilir. Yahut tam tersi. Tersi de düzü de adam gibi adamdır işte. Silah taşıyorsa çeker vurur, aşk taşıyorsa çeker sever.

"şimdi
şifa niyetine giriyorum sulara,
mavisine değil denizin,
sade tuzuna. "

Hepimizin bir yanı büyüyüp birinci sayfa haberi olma hayali kuran üçüncü sayfa haberi. En berbatı, ikinci sayfaya sıkışmak. İkinci sayfa haberi sevdalarla cebelleşmek, ikinci sayfa haberi bir ömrü çocuklara miras bırakacak olmanın hazin telaşına kalp krizleri, kanserler, yoksulluklar çoğaltmak. Yılmaz, bu insanların sofrasına oturdu her şiir meczubu gibi. Hüznün alamet-i farikasıdır çünkü şair.

Madem yeri geldi, açıklayayım: Bugün şiir yazdığını iddia eden birçok kişide yok Yılmaz Erdoğan'daki içtenlik, samimiyet. Derdini demek, derdini diyebilmekle mükellef olduğunu bilmek. İşte işin doğrusu bu ve Yılmaz bunun farkında.

"durumumuz budur usta
o zaman bunu kaydedelim."

Kayıtlar tamam, yalnızlık içip içip evlerimizi basana kadar şimdilik bir mühlet rahatız Yılmaz Usta.

Piyanist: Balmıyor; piyanonun konuşmasına yardımcı oluyor yalnızca.

Hafizamı kaybettim, dedim doktora, bir tek, onu sevdiğimi hatırlıyorum.

Ayda tek sayfalık bir günlük bulundu; şöyle yazıyor şekillerle: 'Omurgamı sana bıraktım – Ben artık gidiyorum – Bir korkuya ihbar ettim geriye kalan doğrularımı – Yanlışlarımla artık ölüler kadar mesudum'.

Gördükçe gelişen kaslarla kaplı bir varlığın içinden geçiyorum.

Demokrat bir karı koca tanımıştım; öyle ki ikisi de birlikte hamile kalmışlardı. Bana uğradıkları bir gün banyodan yeni çıkmıştım; çıplaktım. Korkmuşlardı.

— Telaşa mahal yok, demiştim, amuda kalktım; o burnum değil.

Saat denen nesnede üç ibre döner; akrep karadan, yelkovan havadan bir hayvandır. Saniye ibresininse adı yoktur. O ve su unutulmuştur. Hızını da düşünerek ona *yelken* adını armağan ediyorum. [Yelken Balığı / Istiophorus sp. (sailfish)]

Su içtiğinde zehirlenen bir kızı sevmiştim.

Kedisini de kucağına alıp kendini astı.

Yalnızlığın da kemiği var – kırılabilen, çatlayabilen. Bunu bana sessizlikle uğraşan bir bilim adamı söylemişti. Gövdesinin içinde bir gökyüzü bulunduğuna inanıyordu ve eşinin gözlerinde gizlenen bir vitamini arıyordu yıllardır durmadan.

ëimdi her ikisi de organlarımdan birinde yaşıyor olmalı.

Ayaklarımı çalan hırsız ellerden çok sıkıldım.

Foucault, Eski Roma'dan beri egemen iktidarın her şeyden önce alma hakkı olduğunu söyler; en ayırıcı özelliklerden sayılabilecek bu ayrıcalık "yaşam ve ölüm hakkı"nın kontrol altında tutulabilmesindedir. Romalı aile reisleri, çocuklarına ve tutsaklarına yaşamlarını 'vermiştir'; geri alma hakkına da sahiptir böylelikle.

Elbette, bu davranışın orijini eski Roma değildir; ancak kuramsallaşmaya başlaması açısından batılı düşünürlerce önemli tarihi malzeme barındırması nedeniyle ilgi odağı olmuştur; oysa, iktidar, bağımsızlığın söz konusu olduğu her çağda, her coğrafyada kendini temsil edecek bir vücut bulmayı başarabilmiştir.

İ k t i d a r p durumu.

Erkeğin iktidarı, iktidarsız olabilme ihtimalinden, riskinden doğar. ëöyle dersek, bir tedbir olarak başlamış ve korunma— sakınma mantığı gitgide, ortaya çıkan gücün kullanılma gereğiyle saldırı mekanizmasını harekete geçirmiştir. Kadının iktidar yeteneği ise doğuştandır. İçgüdüseldir. Kadının fizyolojik temelli iktidarı bireyde bloke edilirken erkeğin politik iktidarı patolojik evrim sürecine girmiş, aynı zaman da sosyalleşmiş ve adeta salgına dönüşmüştür.

Herkes, her şey hükmetmek ister: Bünkü hüküm varoluşsaldır.

Günümüzde gelişmiş ülkelerde kadının iktidarı canlı üzerinde birikirken erkeğin iktidarı nesnelere doğru kaymaktadır. Nesne— kadın ilişkisi yalnızlaştırılmış kadının hedefi olmaktan çıkmış, nesne— erkek ilişkisi erkeğin kaçış noktası olmuştur. Küresel iktidarın ve kapitalizmin amacı şimdi de erkeğin ve dolayısıyle iktidarının yalnızlaştırılmasına yöneliktir. Kadının iktidarı — hastalıklı da olsa— mutlulukla sınırlıyken erkeğin iktidarı tatminsizliğin yol açtığı merak, arayış ve zaafla doğru orantılıdır bilakis. Böylelikle ters dinamikler çalışmayı sürdürecektir.

Kadının tamamlanmış bir canlı olması, erkeğin asla hoşuna gitmez. Erkek tamamladığını sanırken tamamlanacağı alanlarda kuvvetlidir; kadınlar, erkeklerin 'kudret' diye tanımladıkları bu boşluğu kullanmasını kolay öğrenmişler ve iktidarlarının kılıklarını değiştirmişlerdir. Sahnede her sözü söyleyen, alkışı alan kukla kuşkusuz erkektir; ancak kuklacının kim olduğunu kimse araştırmaya kalkmaz. Ne yazık ki, tezahüratlar kukla için hiçbir şey ifade etmeyecektir. Bünkü kulağı, gözü, dili yoktur; tıpkı kukla olduğunun farkına varamayan ve yalnızca iktidarda durmak için kukla olmayı tercih etmiş erkek gibi.

Yine Foucault sorar: ".. cinsellik yoluyla kendini gösteren iktidar, özel olarak, gerçekliğin şu öğesine, cinsel organa — genel olarak cinsiyete— seslenmez mi? Cinselliğin iktidara oranla dışta olan ve kendini ona kabul ettiren bir alan olmayıp, tersine iktidarın düzenlemelerinin sonuç ve aracı olması bir yana; ama, cinselliğin, çevresinde etkilerini yaydığı odak olan cinsiyet, iktidara göre "öbürü" değil midir? Oysa, işte tam da incelemeden kabul edilemeyecek şey bu cinsiyet düşüncesidir. "Cinsiyet" gerçekte, "cinselliğin" dışavurumlarını taşıyan kök salma noktası mıdır, yoksa tarihsel olarak cinsellik tertibatının içinde oluşmuş karmaşık bir düşünce midir? Ne olursa olsun, bu "cinsiyet" düşüncesinin farklı iktidar stratejilerinden geçerek nasıl oluştuğu ve o düzeyde ne rol oynadığı gösterilebilir."

Asıl, cinsel düşünme biçimi genetiktir; hatta ırksaldır. Cinsel kimlik, eğer geleneklerle ve törelerle şekilleniyorsa, kaybedilmesi muhtemel iktidarın her ne pahasına olursa olsun korunması bir gurur meselesidir. Burada mutlak iktidar olmaktan çok, iktidarın korunması için oluşturulmuş ikinci bir iktidar kavramı devreye girecektir. Teşhir edilmesi sakıncalı görünen, kendi iç yapısını kurmuş, tıkır tıkır işleyen bir başka iktidar. Dikey iktidarı kollayan yatay iktidar. Devasa bir heykeli kaidesine oturtmak için elbirliğiyle onu doğrultan başka bir güç. Burada erkek iktidarının artık bir rol olmaktan çıkıp modelleştirildiğini görmemek saflıktır.

Mesele, gerçeğin yanlış ya da doğru olsun, ne kadar işimize yaradığını kendimize itiraf etmekte düğümleniyor; insan, gerçekliğin yaratılıp kabalaştırılmasının her aşamasında görevde; gerçek ona her türlü çıkarı için ilham veriyor; erkek— iktidar, kadın— hak, düşünce özgürlüğü— eşitlik benzeri ikilemelerle de derinleştirildiği iddia edilen meseleler daha da bulanıklaştırılıyor ve içinden çıkılmaz noktalara taşınıyor. Tez ile eylemci arasında hiçbir etki— tepki redoksunun çalışmadığını anlamak, kimsenin dikkatini çekmiyor. Tepki'nin Etki kademesinde kalması ve etki— karşıetki çatışmasının önemi büyük. Etkinin aktifliğine yönelik pasif konumda kalan 'ressesif' bir tepki laf ve yazı kalabalığından başka bir halt değildir. İktidara muhalif bir söylem geliştirmek sistemin içinde uygun bir yer bulup yerleşmekten öteye geçemez. Aslolan iktidar anlayışını yıkabilecek ya da yok sayabilecek yaşam formatlarının ve ideolojilerinin benimsenmesidir; yoksa erkek iktidarda olduğunu sanmaktan, kadın da onu oraya taşıyıp orada tutarak aşağılamaktan oldukça memnun; çark böyle dönüyor.

Bir ayyaşın dediği gibi: "Bok içmek değil, içtikten sonra ayakta kalabilmek muamma."

Kuvvetler dengesi heteroseksüeller oluşturduysa yıkmak da ilerki yüzyıllarda cinsel azınlıklara ve yandaşlarına düşecektir. Şüphem yok.

Baharı bu kadar çok severek ırkçılık yapıyorsun.

Derin Mandıra! Bunu haykırarak uyandım sabah. Aşk yarası yüzünden oksijenli su ile tentürdiyotu karıştırıp içmem ters tepmişti belli. İçimdeki karanlığın diplerinde derin bir mandıranın pencerelerinden dışarı sızan sarı bir ışık vardı.

Kapının önüne gelişgüzel dizilmiş siyah güğümleri farkettim sonra; tüm hayatım boyunca endişeden, heyecandan, telaştan dolayı akıttığım terler onlardaydı; sıcaktılar ve tekrar beni bekliyorlardı. Yanlarına yaklaşamadım. Uzaktan kendi kokumu duydum. Uzaktan kendi korkumu duydum.

Yüzlerini asla göstermeyen hayvanlarım, gizemli mandıram, güğümlerde bekletilen terim ve ben, kulakların duyamayacağı melodik gitar riflerini andırarak yataktan kalkıp topluca başka bir enstürmana doğru yürüdük.

Bok seveceğimiz bir şarkı bulsak hiç dinleyemeden kendimizi terk edecektik.

Galileo pergeli bulduğu gün her şey yuvarlak oldu.

Hayat bir takım oyunu değildir.

Hatıralar geleceği tamir eder. Bu sözü hem edip hem de buna gülecek kadar yaşlıyım artık. Kalan yıllarımı alay konusu yaptıracak kadar olgunlaştım.

Gözlerin kokuyor.

Havada parmak izi var felsefenin / ona koyu bir ad veriyor Nietzsche; 'fiziksel tereddüt' olabilir mi bu? Ama çekiniyorum — "Benim fetiş hayvanım bedeni oluşturan hücredir" diyerek çirkine yaklaşırken Antoni Casa Ros.

Birkinliğin eğrisi ile akıl denen hurafe ne derece müsavi? Siyah, ıslık çalsa beyaz dönüp bakıyor. Ateş söndürülmeden bir örneğini kimsenin bilmediği bir yere saklamam gerek.

Havada delil bırakmamalıydı felsefe. Bu gece üzüldüm. ëimdiyi kurtarmak için neden uyumlu davranayım?!

Makinenin fişi çekildi: Anlamak şehveti ile başlanabilme şansı doğdu ölmeye.

Pavlov'la herkes ilgileniyor; sen köpek aç mı, susuz mu, sevgiye— ilgiye muhtaç mı; bir ona bak istersen.

"İki medeni insan olarak seviştik." Buna benzer cümlelerle açılacak bir gün kimi aşk romanları.

eşık olacağın insanda hayal arastası ara!

Ressamlar modellerle çalışabilir; şairler böyle denemeler yapmış mıdır hiç? Orhan Veli'nin Sereserpe adlı şiiri iyi bilinir; her ne kadar bir partide gördüğü ve sonraları ölen talihsiz bir kız için yazıldığı söylense de hep bir "şairle modeli" havası eser orada.

Yayımlanan ilk kitabının ilk imza gününe kimsenin gelmediği genç edebiyatçı, etkinliğin yapıldığı kitapevinin çalışanlarını rehin alarak önünü kapatan edebiyat kurmaylarının derhal oraya gelerek kendisinden özür dilemeleri talebinde bulundu. Herhangi bir çatışmanın çıkmadığı, yalnızla sözlü atışmaların, sataşmaların gözlemlendiği olayda duygusal anlar da yaşandı; genç edebiyatçının zaman zaman kitabından pasajlar okuması ve toplanan kalabalığın alkışlarla tepki vermesi gözlerden kaçmadı. Eylem sürerken güvenlik güçleri ve ülkenin önde gelen edebiyat derneklerinin başkanları ikna mücadelesinde sona yaklaşıldığını, genç edebiyatçıya bir belediyenin düzenlediği ödülün verileceğini açıkladılar.

Elüler bulaşıcıdır.

Bir cesedin rahminde yaşayacak kadar mı zamanın var?!

Annen seni doğurmuyor ki, et olarak işiyor işte!

Ruh modayı takip etmez.

Herkes bir gün UFO (Unknown Flying Object) görebilir; önemli olan UCO (Unknown Crying Object) görebilmek.

İnsanın bir denge aleti olduğunu düşünüyorum. Bozuk olduğu için adaleti sağlayamayan bir denge aleti. Bilinçlenmeye çalışmamız, okumamız, analiz gücümüzü arttırma çabamız hep bu bozukluğu onarmaya, ayarları yeniden yapmaya yönelik uğraşlar. Algıda sorun yaşayan bir canlının hakbilir olma şansı mı kalır? Ama, ne kadar çabalarsa çabalasın, insanın düzelme olasılığı taşıdığına inanmıyorum. Bu patolojik durum da kendiyle birlikte halkları, bireyleri de trajediye sürükleyebileceğinden dolayı gitgide alınyazısına dönüşür. Yani hastalıklı olması hastalanmasından dolayı değildir. Birkin, kötü, aciz ve saldırgan olması doğası gereğidir. Zavallıdır bu yüzden. Ben şiirlerimde insana estetik ölçütlerden çok, merhametle yaklaşırım. Acımam gereken bir şeyi sevmemin tuzağına düşmemek: Estetik tavrım bu.

Seni jandarmalar değil, Jeanne D'arc'lar koruyup kollayacak ey soylu yabancı!

Vahşi bir zaman diliminin yapay kahramanlarıyız hepimiz; vahşetin ortasında hukuk olmaz. Sistematiğin hukuku sağlıklı dinamik için gereklidir; hiyerarşinin tahakkümünde uygarlık hevesiyle zevzeklik yapan bir insanlığın hukuktan önce doğaya ihtiyacı vardır. Doğa konusunda, doğanın işleyişi hakkında cahil olanlar iletişim yoksulluklarını zaaflarıyla örterler. Tanımlar, adlandırmalar koyar ve ardından kendi tanımları, adlandırmaları için diğerlerine savaş açarlar. Benim hukuğum eşitlikle ilgili. Eşitsizlik var oldukça göstermelik bir hukuğun şemsiyesi altında yalnızca canımızı kurtarma çabası gösterebiliriz. Yaşama hakkından çok, hayatta kalma hakkını kullanmaktayız. Ne acı!

Refakatçı yardımlaşmayı, rehber yol göstermeyi bırakıp egemenlik kurarsa yahut kendini öyle hissederse ortada kesinleşmiş, kanıtlanmış bir hata olmasa da bir huzursuzluk baş gösterir. Sanatçılar / sanatçı adayları aslında herkes tarafından farklı farklı tasnife uğramıştır: Unutturmayanlar—hatırlatanlar, yalnızca izleyici (izlenimci değil) durumundakiler, algı genişletme uğraşındakiler, zekâ yatıştırıcılar, bire birciler, bire çokcular, nüveciler (meselenin aslıyla ilgilenenler) gibi ben de kimi ana başlıklar altında toplayabilirim bu insanları; aşırı güç bir analiz sayılmaz. Siz refakatçi rehber olarak ne kadar nesnel davransanız da bazen kantarın topuzu kaçar ve tasnif tuzağında kimi isimlere daha yakın durduğunuzu anlarsınız. Yahut, siz nesnelliğin dengesini kaçırmamak için çırpınırken birileri sizin hakkınızda "adamını kolluyor" gibi bir dedikodu çıkarabilir ve tüm emeğiniz, emekleriniz boşa gider. Büyük riskler bunlar; hele hayat görüşünüz buna taban tabana zıtken.

Tanrıdan başka aşk yoksa aşktan başka tanrı mı var (tuvalet sticker'ı)

Bembere dönüşmüş, uyuyor. Dizlerini göğsüne çekmiş, elleri bacakları arasında, çenesini gıdısına dayamış zorla. Yuvarlanmış; yuvarlak, sarı bir şey olmuş.

Benden önce kalkıyor; o yüzden yatağın o tarafının adı Doğu. Ben onun ardından yatıyorum; benim tarafim Batı.

Uyandı.

Yağmur hele yağıp geçsin, sevişmeye devam edeceğiz kaldığımız yerden. ëimdi alkollü bardaklar eşliğinde, zemin kat penceresinden içeri sızan suyu seyrediyoruz hayranlıkla.

Buna da Yoksulluk ëelalesi demeli.

Altı yok ki – altında video çektirelim yanyana, paylaşım siteleri için.

Yoksulluk paylaşılamıyor çünkü; paylaştıkça zengin olan birisi çıkıyor kalabalıktan.

En sevdiğim caz piyanisti Charles Manson'dır. Ed Gein'ı fazla naif buluyorum.

Hiçbir nesne ya da canlı kendini tanımlayamaz; elbette tanıtma uğraşı böyle bu durumun aciliyetini kısmen hafifletse de aslında 'ne' olma durumu büyük ölçüde çatıştıkları ve çatışma sürecindeki başarısıyla koşuttur. Biri yalnızca çatıştıklarını sıralama kuvvetine sahiptir, oysa bu konudaki başarısı başkalarının ve zamanın takdirine bırakılmıştır denilebilir. Ancak 'sabit bir huzursuzluk hali' belki de İskender'in çekirdeğini oluşturuyor; huzursuzluğun kaynağı da yaşadığı tarihin bulunduğu kara parçasındaki izdüşümü. Farklı bir yerde doğup yaşayıp şiir yazsaydım, öteki İskender olma olasılığım yüksekti. Varlık, bir tek genlerle şekillenmiyor işte. Yediğiniz içtiğiniz, havasını soluduğunuz, derdini— neşesini taşıdığınız toprağın şeklini de alıyorsunuz gitgide. Huzursuzluk. Evet, küçük İskender, huzursuzluk'a karşılık gelebilir kimi sözlüklerde.

Aramızdaki yaş farkını sorun etme. Sevgide bunun önemi yok; insan ile Tanrı arasındaki yaş farkını düşünsene.

Herkese eşit mesafede dururken insanın kendine olan mesafesini kaybetmesi tedirginlik yaratıyor.

Dehşet benim yarattığım, imgelendirdiğim bir şey değil ki. Dehşet gerçektir; romantizm ise yapaydır. İnsan doğası gereği cahildir; hafızasını kullanmayı öğrenmiş olması onu ileri bir canlı yapmaz. Bilgi alışkanlıkla ilgili; ezberlemekle ilgili. Bütün aksaklıklar oradan kaynaklanıyor. Alışkanlıklarımızdan vazgeçiyor ya da ezberlediklerimizi unutuyoruz. İnsanı gerçekten sevmeden bir başka insanı alışkanlık haline getiriyor ya da hümanizmi ezbere yaşıyoruz. Sonra bir ilkel kabile gelip tüm bunları yıktığında sokaklara dökülüyoruz. O zaman hafızamızı hatırlıyor ve kısa süreli vicdan azabıyla acı çekiyoruz. Ben buna direnenlerin safindayım. Yaşatılan dehşeti gündemde ve sanatta tutmak.

Sistemin kendisi mekanik bir dehşet zaten. Korku yabancılaşmak demektir. Birileri korkutuluyor ve onlar da korkuyorsa yabancılaşma tamamlanmıştır.

Ortak lisan yoktur; yeryüzündeki her canlı, tek tek, başka bir lisanda konuşur. Benzer simgeler nedeniyle anlaşabilirler yalnızca. Biz anarşistler buna, Kaba Kuvvetin Telafisi diyebiliriz.

Kavuşturup kucaklaştıran ortak bir lisanımız olsaydı yazmaz, ilelebet konuşurduk zaten.

Aşk daima bir tercüme sorunu yaşar; karşınızdaki insanı kendinize benzetmeye, onu siz gibi algılamaya çalışır ve orijinalindeki tadı kaybedersiniz.

Nietzsche'nin kafatası bir buldoğa aitti.

Yıllık tatilini düzenli olarak akıl hastanesinde yapan kaç arkadaşınız var?!

Sevgilim paçanga böreği: Yufkasını soyundu mu, kaşar peynire bulanmış pastırma çıkıyor içinden. O sarışınlığın etteki baharatı baş döndürücü.

Bütün arkadaşlarım evimin adresini bilir, ben hiçbirininkini bilmiyorum.

Ezel sayıda basılan ve koleksiyonerlerin büyük paralarla satın aldıkları takvimler vardır; neden bir edebiyat kurumu usta şairlerin, yazarların hiç yayınlanmamış fotoğraflarını doğum tarihlerine göre aylara yerleştirerek böyle bir takvim hazırlamaz?!

Takvimden elde edilen gelir de yine bu takvimde yer alan isimlere döner: Hayattalarsa yardım ya da ödül, öldülerse mezarlarının onarımı gibi. İsteyene iş çok.

Leonard Cohen kadar kibar ve dingin olsaydın, tüm dünya seni öldürmek için sıraya girerdi.

Herkes kendi haddiyle müstesna.

İnsan tektir; yardımlaşma ve paylaşmayla destek alarak yeryüzü denen soruya yanıt olarak yaşar.

Aşkın benle ilgisi hiç olmadı. Belki de ilgisini çekmek için bu kadar aşk şiiri yazdım. eşıklar etkiler beni; gerçek hayatta veya sanatta. Büyüklüğe kapılmadan özgüven için insan bazen kendinden de etkilenmeyi bilmeli. O nedenle aşkı sevgiliden ayırarak hayal etmek, biçimini zorlamak ve kurallarının dışına taşabilmak, hüzün nedeniyle özgür olmak.. Bunlar galiba aşk mektebim.

USA'nmayın!

Tedavi, normale döndürmeyse eğer, ruhsal sorunlarda kalıcı bir dönüşümün olmadığı, her zaman risk taşıdığı biliniyor. Üstelik ruhsal anomalilerde söz konusu akıl olduğundan, neyin neye göre normal olduğu daima tartışmalı.

Normal, çoğunluğun kabullendiği ve hatta sıradanlaştırdığı eylemler toplamı ise eğer, bu çoğunlukta olan birinin eşcinselliğe hastalık olarak bakması da "normal". Eşcinsellik, yalnızca bir cinsel ilişki biçimi değil; aynı zamanda farklı bir estetik algı ve sosyal duruş alanı. Eşcinsellere yönelik her türlü heteroseksist ve faşizan girişim, realistlerin sürrealistleri tedaviye kalkışması kadar ironik.

Eşcinsellerin büyük bir kısmı, kendisiyle ve toplumla barışıktır; onları zorla "tedavi"ye kalkışanların, tecrit edenlerin ise ne kadar sağlıklı ve sosyal oldukları ise hep soru halinde kalacak.

Asıl ilginç olan, eşcinsellere böyle bir yargıyla yaklaşanların da yine erkek olması ve kadınlardan sonra bu kesim üzerinde de baskı kurmaya çalışmaları, hatta cinskıyım uğraşıları.

Seninle ortak bir resmimiz bile yok içinde biz olan.

İzinsiz nesnelerin kendi aralarında askeri bir disiplini var; rahatsızlığı giderme uyumu da diyorlar buna. Senkronize hatalarla bocalamaya itilmiş, geçiş bölgelerinde dinlenme olanağı elinden alınmış bu izinsiz nesnelerin dramını bilimciler biliyorlar, ama kimseye söyleyemiyorlar. Onların konuşma haklarını iptal eden tuhaf bir samanyoluna tutsağız çünkü; o nedenle izinsiz nesnelerle bilimciler arasındaki sır tamponunda telaşla, ikilemle dalgalanmamızın, fazlalıklarımızın / eksikliklerimizin olması, algıladıklarımızı adlandıramamızın burukluğu doğal.

İzinsiz nesneler çoğalma ve buna bağ(ım)lı bilimciler azalma riski taşıyor.

İşte kimya ile fiziğin birbiri üzerinde üstünlük kurma savaşının nedeni buralarda bir yerde saklı.

Hayata geçirilmeye çalışılan bir seraptı topu topu —— buna ayrılık demek fazla yanlış.

Yaşlı şairler unutmasın: Tabutlarını romatizma ağrıları çeken prostatlı kuşakdaşları değil, genç şairler taşıyacaklar. İki amaçla: Hem düşürmemeye özen göstereceklerdir, hem de bir an önce gömme telaşında olacaklardır.

Ha Pompei, ha Pompa.

Sen olacağı beklenen depremsin; çünkü içindeki fay hattı kırık.

Tanrı matematiktir; çünkü sayılar sonsuz.

Pi sayısının peygamberliği inkâr edilmemeli artık.

Cehaletim yoruyor beni – güzelliği anlamakta zorlanıyorum; keskin bir bedeni var – daha dokunmadan ellerim yaralanıyor.

Bıplak. Taş bir balkondan aşağıya bakıyor – odadayım ve rüzgârın hafifçe havalandırdığı tüllerin arasından, yattığım yerden onu seyrediyorum.

Psikolojimi çelik bir kasaya kaldırdığım iyi olmuş; birazdan yanına gidecek, son nefesimi küçük

omuzlarına vereceğim.

Nefesim korkutuyor onu – hâlâ yaşamamı anlamakta zorlanıyor; sevmekten başka bir haylazlığım yok – daha âşık olmadan sarı kalbi duruyor.

Epüşüyoruz – dudaklarında taze nane kokusu.

Bozuk cümlede kelime değil, öncelikle, harf hatası aramalı insan.

Christophe Barratier imzalı Koro filminin soundtrack'i bana kaç şiir yazdırdı acaba? Yahut, o şarkıları seslendiren çocukların Paris Kongre Sarayı'nda verdikleri özel konserin DVD'si?

Bu filmin içinde kaybolmaya can attığım saatlerde, yaşadığım coğrafyada kaç çocuk sefil, kaç çocuk işkencede, kaç çocuk öldürülmekte — bunun burukluğu ve fondan gelen meleksi sesleri.

Siyah bir duvarı beyaza boyamak için gayret edenler, onlara balyoz uzatmamıza rağmen, belki de sırf bu nedenle, yöntemlerine karışıyoruz diye bizi sevmiyor, yaşamımızı istemiyorlar.

Balyozu duvar yerine beynimize vuruyorlar.

Yatırmış kucağına, her yerimi yalıyor gece.

Eski solcuları kırpıp kırpıp şair yapıyorlar diyor Nasrettin Hoca.

Beni anlayamadığı için bir delikanlıya yolladığım ayrılık yüklü aşk şarkısını onun bir kere dinleyip kendisini terk eden kıza yollaması nasıl ağır bir ağrıdır ki önemsenmez?!

Toplumcu gerçekçi şair sözü bana neden sado-mazoşist ilişki sözünü hatırlatıyor hep ses olarak?!

Bir bulabilsem bu gölün dudaklarını, çok kötü öpeceğim onu.

Diğer insanların yaptıklarını, bulduklarını, keşfettiklerini, hatta hayatlarını akılda tutmaya 'bilgi' deniyor. Ne kadar aşağılayıcı, küçük düşürücü!

Bilgi, tembellerin kurnazlığı sayılacaktır.

Başım ağrıdı; bu gece melekler çok konuşuyor.

"Bir mavi, bir sarı, bir kırmızı, bir de yeşil kutu var; gözü kapalı, maviyi bulma ihtimali nedir?" sorusuna olasılık kullanarak %25 diyenler devrimci, 'ya açarım, ya açamam' diye düşünerek %50 diyenler anarşisttir..

İmzası olmamak, politik bir referanstır.

Hayat ölümle tedavi edilir.

Ağırlaşmış manzarayı seyretmek çok yorucu; tarih ağırlaştırıyor o manzaraları.

Tabiatla aile bağımızın zayıflaması, hatta kopma noktasına gelmesi, öznelerle nesneler arasındaki kardeşlik duygusunun yok olması hep bu ağırlaşma yüzünden.

Her şey, tarihin dışında durmak zorunda aslında.

— Buralarda dolaşıyorum, diyor adam. Gezmekten, yolculuğa çıkmaktan başka bir şey bu. Hava almak da değil. Жstü örtülü potansiyel bir tehlike veya Doğu'ya özgü bir yabancı yardımı olasılığı taşıyor.

Dolaşan biri: Varlığını kabul ettireceği olay arayan.

Sessizliğin dalgınlığına geldi sesim. Oysa tam ensesinden vurmuştum gürültüyü.

Sık şiir kitabı çıkartmak nedense tuhaf karşılanıyor, hatta olumsuz eleştiriler alıyor; şiiri farklı algılayanların tavrı şu: Bu kadar dar aralıklarda şiir yazılamaz, yazılsa da özensiz olur. Siz sistemi reddedip hayata kapandıysanız ve tüm zamanınızı okumak / yazmak eylemlerine akıtıyorsanız, üretimin neresi dikkatsizlik barındırır?

Sarışınların hepsi delirir.

Kin bir savunma, korunma biçimi; kimi hayvanlardaki, bitkilerdeki zehrin ruh hali.

— "Dün gece ne yaptın?"

— "Erken yattım. Acilen rüya görmem gerekiyordu."

Edebiyatçının bedeni var mıdır; olmalı mıdır: Kendine arzulamak ile ideal peşinde koşmak arasında yuva kurmuş birinin fizyolojisi, temsili bile olsa zaaflardan arındırılmış bir hayatın döngüsünü doğaya uyumlu hale getirebilir mi? Arzulanan ile ideal kabul edilenin birbirlerinden farklı çekimlerine kapılma riski, her an tehlike altındaki bedene belirsiz bir cinsiyet şekillendirmesiyle yön verebilir; cinsiyet şekillendirmesiyle işaret ettiğim şey, alternatif seçimler değildir yalnızca; düzcinsellik çerçevesi içindeki kimlik de bu magnetik metaforda "tuhaf" patolojilere yataktır. Haz ve imge, edebiyatçıya çelme takmada ustadırlar. Ancak, sorumluluklarından çekinen birinin bu savrulma esnasında fazla dikkatli olması, bir tek 'canlının dürtü sınırlarına yaklaşması' sırasında kontrolü elinde tutması diye de sınıflandırılmamalıdır; cinselliğin etik ve coğrafi tezahürleri bireyi daima baskı altında tutar. Söz konusu şahıs bir de sanatçıysa eğer, kişisel sansüre uğrama olasılığı taşıyan durumlar, hem politik, hem artistik disiplinlerin de sınavından geçecektir.

Erotizm, pornografi ve hardcore'la zerre kadar ilgili değilken, sevme / çiftleşme birbirleriyle karıştırılırken, üreme yöntemlerinin sancılı ve ağrılı olduğunu da unutan akıl, erotizmin trajediye uzanabilecek yollarında pornografik hezeyanların baş göstermesini insani bir durum olarak algılamak yerine, kolay— ortak— çoğunluğun tahakkümünde olana yönelir ve gösterilenin hastalık içerdiğine işaret eder. Bireyin erotizm macerası, devletçe denetlenmeye başlar böylece. Hatta, resmi bir cinsel portföy şemsiyesi altında yaşanır, ürenir, üretilir. Ernekleyeyim:

Venedik'te Elüm'de Thomas Mann, yazar Aschenbach'ın Venedik'te genç Tadzio'nun güzelliğine vuruluşunu, masumiyet ve ölüm çatışmasında fedekârlığa giden kısa, ancak çarpıcı günlerini öyle usulünce kaleme almıştır ki, bir otelde rastlantı sonucu karşılaşılan, henüz ergenliğinin ilk yıllarındaki "parlak bir delikanlı"ya duyulan aşk, erdeme dönüşmüştür. Pederasti ile pedofili arasındaki hedef figür, zengin kent anlatımları, yazarın düşünsel açmazları ve salgına bağlı karantina kaosunda yumuşar, kaybolur. Bu bana Thomas Mann'ın ürkekliğini hissettirmiştir hep. Romanı filme dönüştüren Visconti de sınıfsal yozlaşmanın altını çizerken genç beden karşısında kendi yaşlı bedeniyle çatışan Aschenbach'ın ölümcül acısını atlamamaya çalışmış ancak o da metnin şiirselliğine durağan bir anlatım diliyle yaklaşarak 'durumu sakinleştirmiş, kavramları yatıştırmıştır'. Tıpkı Sait Faik'in Tüneldeki Bocuk öyküsünde olduğu gibi. Nabokov'un Lolita'sı bu alanda daha cesur ve girişken bir romandır. Hiç değilse tutkunun nedenleri açık açık belirtilmiştir.

Bizde insan önce birey olacak, haklarını alacak, cinsel kimliğini çekinmeden paylaşabilecek ve sonra edebiyatçıysa bu pencereden bakarak ürün verecek, yayımlanmasını isteyecek, kitapevi bulacak, editörce yayımlanmasında sakınca görülmeyecek, basılan eser ilgi uyandıracak, okurunca çekinilmeden satın alınacak, eleştirmenler tarafsız değerlendirme yazacak. Yazar, bu eseri yüzünden horlanmayacak, hakkında dava açılmayacak. Aramızda kaç Oscar Wilde, Jean Genet, Henry Miller dolaşabiliyor ki?!

"Bana elbisenizin üzerinden cinsel bölgenizi gösterebilir misiniz?" diye sormuştum bir okur buluşmasında gençlerden birine; ısrarım üzerine genç, utana sıkıla eliyle bacaklarının arasını göstermişti. Ben de "Orası üreme ve boşaltım organlarının bir kısmının bulunduğu yer. Cinsellik tüm bedeni kaplar. İşte bu yanlış anlaşılmadır kimi sıkıntıların başlangıcı." demiştim.

Beden coğrafyasından ikmale kalanlar beyni ve yüreği de hâlâ başka yerlerde arıyorlar.

Sevgilim ölmedi ki, yalnızca deri değiştirdi. (cover)

İnsan vücudunun da çekmeceleri var: Sır dediğin şeyi oraya kaldırma, bulurlar.

Televizyondaki ana haber bültenini dizi sanarak yıllarca takip eden biriyle tanıştım.

ëu anda soyadını hatırlayamadığım birçok şair var; umarım yakında isimlerini de unuturum. Bünkü şiirlerini hafizamdan çıkartalı epey zaman oldu.

Ağaçlar büyürken çok yorulur.

Gözyaşı: Acının talaşı.

Birçok sanat eseri yanyana durur ve şendirler bu yüzden: Kitaplar, tablolar, müzik cd'leri.. Oysa bir şehre yerleştirilen heykeller birbirlerinden öyle uzak ve yalnızdırlar ki önlerinde durup onlarla konuşmak, dertlerini dinlemek gerekir.

Heykeller gözyaşı dikitleridir.

Şemsiyesini açmış, koşarak giden birini gördüm; dedim nereye böyle. Yağmur başlayacakmış birazdan, onu karşılamaya gidiyorum dedi.

Kızmak ve ardından saldırmak için gözetlemeyi seviyoruz. Soysuzluğun daniskası!

Yılda üç kere buluşup sevişelim, dedi, cemrelerin düştüğü yerde.

Beni böyle bırakıverdi telve gibi. Kendi falıma kapandım: Fincanda ters duramadım; önce tabağıma, sonra şehre aktım. Nazar olsam ruhuma değecektim. Aşka sebep ararken aşkla neticelendim.

Ben cehennemim, gölgem ise cennettir. Gölgemde kalmayın, bana ait vücuda gelin.

Tabiatın korosundan kovuldum; şimdilik onun için konuşmuyorum diyor gökyüzü.

Alkol panterdir; seni parçalar. Depresyon sırtlandır; leşinden kalanı yer.

İşçinin çaktığı herhangi bir çivi kadar değeri yok yazdığım hiçbir dizenin.

Pascal, "İnsan bir nesne yaratmışsa, en son bulduğu onun başlangıcına yerleştirdiği bilgidir." diyor. Aslında bulduğu bilginin farkında olmaması, bu durumun hakimiyeti ile hiç ilgilenmemesi çoğu kişiye göre biliçsizlikle tanımlansa da, yaratım esnasında böylesi bir neden— sonuş ilişkisinden kaçınması, sistemli ve önceden belirlenmiş bir disiplini pek önemsememesi insanı daha özgür ve serbest bırakır; elektiriği bulmak için işe koyulup çalışma alanından yeni bir elementin keşfi ile çıkmak kimseyi rahatsız etmez. Buluşların sıralı olması, yaratıcılığın sıralı olması kaidesiyle paralel değildir sonuçta.

Kardan sonra başlayan yağmur, boşaldıktan sonra yıkanmak gibi.

Yeryüzü, tanrının kanla kirli gömleği.

Anı ki bazen yok edilmemesi gereken kötülüktür.

Okyanuslar bile bile erteler denizleri.

Bir gün ihtiyaç duyarsın diye: Suskunluğunun da seni temsil gücü olmalı.

Zengin olursam her çöle bir bar açtıracağım.

Başımı çevirip size baktım; etli taş örgüsü gece kalesi önünde, elinizde çok büyük, hiç bilmediğim bir harf ve gökten inip omuzlarınıza dokunan şimşek — ile güzeldiniz. Güzellik, fütursuz bir yetenekse / güzellik, biraz da akışkanın huysuzluğuyla gölgelenmek demekse / Başımı çevirip size baktım. Tanrıya giderken anayoldan ayrılan, karanlık bir patika kadar güzeldiniz.

Dayanamadım, peşinizden geldim. Bir fikrimde dolunay var, bir fikrimde hilal; artık hangisini beğenip seçerseniz.

Sürekli bir telafi için sevişiyoruz; yoksa aklını kaybeden su umrumuzda değil.

Bünkü dağ uyuşturucudur ve çünkü dağa bağımlı yaşar tüm vadiler.

Bir şehri arkadaş edinmek için ağlıyoruz bazı gecelerde; yoksa yalnızlık umrumuzda değil.

Bünkü ömür rütbesidir insanın ve çünkü ömre bedel bir çözeltidir insan mücadelenin içinde.

Kurnaz âşıkların tuzağında can çekişir incelikler; yoksa kalbin çocukluğu umrumuzda değil.

Bünkü trajedi hayvandır ve çünkü evcil ama hâlâ vahşi bir yaratık besler sevgililer.

Sen kendine eş değil, sonu baştan belli macera arıyorsun der mi giden birileri hep.

Bünkü terk haz verir aslında varlığa ve çünkü varlıklar da terk edecektir acıyı birer birer.

Warlock'ed.

Asla takdir edilmedim; ne ailem, ne eleştirmenler, ne arkadaşlarım. Yazdıklarım da okunmadı aslında. Okunur gibi yapıldı hep. Ne demek istediğim dinlenmedi hiç. Yılmadım, bazen yazmaktan değil, kendimden vaz geçtiğim oldu elbette. Yeryüzünde yaşayamadığım gibi, ölmem de uygun görülmedi. Ateizm ile agnostik algı arasına sıkıştım bilinç aralığından geçerken. Ne inandım ne de inanmamayı marifet saydım. Mezarlık önünden geçerken müziğin sesini kısmak yerine, daha da açtım; ölüler de eğlenebilsin diye, eğer tanrı varsa.

Eğer tanrı varsa diye canlıya saygı duymadım; canlı var diye saygı duydum. Eğer canlı varsa.

Eğer tanrı varsa diye eşitlikçi, paylaşımcı olmadım; bu doğrudur zaten diye öyle davrandım. Eğer halk varsa.

Eğer tanrı varsa diye karşı çıktım haksızlığa, faşizme; ideolojik bir giysi giydiğimden değil.

ëahsıma münhasırdım. Canımı sıktım bu doğruluktan. Açıkçası, kendimden bile haz etmedim; yavan geldim / yayan giderim. Kimse zahmet edip taşımasın tabutumu.

Görünen şu ki, şairin derdi olması gerekenler şairini terk etmiş. Yahut, şiirin işlevi değişmekte. ëiir bu evrimin mücadelesindeyken şiire yön veren dergilerin, yapıların köhneliklerini klasizme, korumacılığa dayandırmaları pek hazin. Hâlâ kibar davranmaya çalışıyorum, farkındayım; kısaca, artık şiirle ilgisi kalmamış zihniyetlerin yol açtığı damar tıkanıklığı bünyeyi zorluyor. ëiiri kendilerince algılayan ve şekil vermeye çalışanların çağdışı faaliyetleri ise genç zeminin başka varoluş mekanizmalarına kaymalarına yol açıyor. Bunu gelişim de addedebilirsiniz, dağınıklık da. Ben 'savruluş' diye adlandırmaktan yanayım; darbe dönemlerinde akıl danışacak adam eksikliği çekerdik: Ya öldürülmüş olurlardı onlar, ya zorunlu mültecilikte ya da işkencede. ëimdiki nesil de benzer sıkıntılar yaşıyor; danışacakları rehber isimler ya hayatın gelişimine ayak uyduramadıkları için yaşarken ölüler, ya edebi sınıf atlayarak mülteci olmuşlar ya da kendi ruhlarının işkencesi altındalar.

Kadın, önündeki bir bardak suya eğilmiş, "sevgilim, orda mısın?" diye bağırıyordu: Sonbahar Sendromu.

Yabancı bir şehre tam ortasından girebilmek ansızın; şarabı mürekkep ilan edip yazdıklarınla, içinde tehlikeli otostopçuların, failsiz gezginlerin cinnet şarkıları, kendi şekilsiz tarihine sahip çıkmış, büsbütün gençliğiyle zengin, elektronik kudretinle — belki de başka bir ülkenin gece kulüplerinde sırasıyla isyana yakışır dayak yemek ihtiyacı — siyahi / beyaz çocuk orospuların tümünden hayat dersleri almak ya da — uzun, çok uzun elektrik kesintilerinde bir başına oturmak merkezî bir parkta; sigarasız, aç, mahçup —

Sevdiğin kaç film kalmış olabilir? Bir kere olsun, tırmandın mı bir opera binasının merdivenlerinden? Eksikliğin baharattan değil, malzemeden.

Yabancı bir zehre tam ortasından girebilmek ansızın; tiroit hormonlarındaki o dengesizlikle, o oftalmopatiyle büyük, ürkütücü bakabilmek meczup kalabalığa — aklından sana artık ne kaldıysa, ne bıraktılarsa geriye, onunla yetinmek ama iki koma arası delirme molasında.

Biletin yok: İşte budur gerçek yolculuk.

Hayvanları azat etsin artık tabiat.

The Thin Red Line filminden iki söz:

a) Herkes başkasının ışığında oturuyor.

b) Ruhum, izin ver, içinde olayım.

Ben de birleştiriyorum: Başkasının ışığında oturan ruh, herkesin içindedir artık.

Yaşarken oluşmak; hapsedildiğim hücrede bunun üzerine kitaplar okuyorum epeydir. Donanımın evrilmesi, matematik ile alın yazısı arasındaki bağlantı, enerji kapıları yahut geçiş alanlarındaki tecrübe denetimlerinin kişi tarafından kontrol altında tutulabilme olasılıkları gibi. Paranormal açıdan da yaklaşmıyorum tüm bu gizem koleksiyonuna; tamamen organik bir denklem kurma maksadı içindeyim. İdeologların tavsiyelerinin tasviyeyi de içerdiğini hissettiğimden beri hücredeyim. Hayvan hücresinde. Bekirdekten uzaklaştım; çeperlere yaklaşmak üzereyim.

Kombine üzülme; kabını yıpratıyorsun insanlığın. Ezel bile şaşırmış, durmuş, seni seyrediyor; kardeşi Ecel ise zaten hep kendisiyle meşgul.

Kıyamet kopmuş; büyük kamyon kasalarında ceset taşıyor belediyeye bağlı çalışan melekler.

Neden hayatını (n en azından bir kısmını) şiire adamış bir travesti, transseksüel şair yok Türkiye'de?!

Gerçekten birini öldürdüyseniz, bunu yalnızca okur bilmeli.

Turistleri çok severiz biz; misafirperverizdir; ya bir şeyler ikrama kalkışırız ya da tecavüz ederiz. Onları evimizde ya yemek odasında ya da yatak odasında ağırlarız kısaca. Ortası yoktur.

Sert bir virajda durup patlak lastik değiştirmenin kimseye faydası dokunmaz.

Kara bir ormana gir ve beynine bak onun. Ezür dile ya da özrü bir dilek gibi iade et.

Birden bir Gaugin göreceksin az ötende, kurnaz çalıların diplerine doğru. Yaklaşacak olsan, onun gerisinde bir de Munch, onun da bir adım arkasında Caravaggio var. Renoir'a kadar gider o gölgeler. Belirsizliğiyle tutkusuna yenik bir Vermeer. Beynin kıvrımlarında. Beyne dolan ve gri etteki çentiklerden, kanallardan akan boya ve vernik kokusu.

Ormanın karanlığı, ormanın kararlılığı, tualinden; ve şimdi yere bırak yüzündeki şaşkın fırçayla afallamış paleti. Arkanı dön ve ellerini yeşilin ıslak, çekici vücuduna daya.

Teslim ol figüre. Teslim ol görünüre geçen ketenpereye.

"Hayvanlar insanlar için yaratılmıştır." diyor İncil. Belki de o yüzden bağlıyım sana.

"Ateş böcekleri kendi vücutlarıyla ışık üretir. Bu yöntem "Bioluminescence" diye adlandırılır ve diğer bir çok organizma tarafından, özellikle denizde yaşayanlar tarafından kullanılır. Ateş böcekleri arkadaş çekmek için ışık üretirler. Bunu yapmak için karınlarında ışık üreten özel hücreler bulunur. Bu hücreler "Luciferin" denen kimyasallar içerir ve "Luciferase" denen enzimler üretirler. Işık üretmek için "Oxyluciferin" denen inaktif bir molekülü oluşturmak için Luciferin, O2 ile birleşir."

Ateş böceği – Arkadaş – Oksijen – Lucifer arasındaki arasındaki sırra bilimsel antre.

Sen de gidebilirsin istersen; cevabını bildiğim soruları beni aldattıkları için terk ettim çünkü ben.

Sizi kimsenin sevmediği bir yerde hayatta kalmaya çalışmanın trajedisini Shakespeare bile yazamazdı. Bu oyunu tamamlamak için buradayız.

Seni oraya kadar taşıyıp getirdilerse eğer, heykeltıraşı bekleme; sen de kendi kendine yontul biraz.

Benim elimdeki pergele göre dünyanın keskin köşeleri de var; hiçbir şey yuvarlak değil.

Canlılar döngüde değil, gaz değil, söz değil.

Tekamül dönmüyor henüz; ihtiyaç yuvarlak değil.

Barkın dışına taşmış elbette yuvarlanmak, ancak ilerlemek saadetle ittifakta değil.

Döne döne yol kaydedeceğine, incinme kaydediyor bu kendi çevrende devir.

Ya varlığının çapında tur at, ya gittiğin yanlıştan dön.

Dönen her şey yuvarlaktır; akıl yuvarlak değil.

Pergel döner elbette, cetvel yuvarlak değil.

Cetvelin mesafesi, pergelin yoluyla bir değil.

Hacim de mucize; cetvele, pergele hacim alışkın değil.

Kırbaçla örtünü; sıyrıl nesnenden; neysen ses yuvarlak değil.

Adımın döngüde değil, toprak değil, göz değil.

Telaş dönmüyor henüz; merak ve ihtiyaç yuvarlak değil.

Farkın dışına taşmış elbette yuvarlanmak, ancak ses vermek marifetle ittifakta değil.

Döne döne yol kaydedeceğine, sebeplenme kaydediyor bu kendi çevrende devir.

Ya suçunun çapında tur at, ya gittiğin masumiyetten dön.

Dönen her şey yuvarlaktır, şekil yuvarlak değil.

Hegel döner elbette, tanrı yuvarlak değil.

Anarşizmin mesafesi, devrimin yoluyla bir değil.

His de mucize; kavgaya, mücadeleye his akışkan değil.

Benim elimdeki pergele göre dünyanın keskin köşeleri de var; hiçbir şey yuvarlak değil.

Nisyan döngüde değil, ihanet değil, hak değil.

Yaşadığım çağa yuvarlak demek isterdim, sürtünme payı hariç

Yanlışı anlamak, ne yazık, iltifat değil.

[1] Fırtınadan değil bu sallanma, uçuşma, kararma; hava, epilepsi hastası. Onun yüzünden tüm bu olup bitenler.

[2] Tasarrufu seven iyi yazarlar bunu bilir.

[3] Yalnızlığımı şahit yazmışlar; al başına belayı

[4] Çevrimdışı sağduyuyla dalgınlığımıza geliyor kıyamet; bağımsızlık için yeniden inşa etmeli ötekini. 'Sponsor bulmalı ölmek için' diyenlerle yaşamaktan sen de sıkılmadın mı?

[5] Ne güzel, daha en az bir 500 yıl daha Pink Floyd dinleriz.

[6] 'Körüm, görrmedim gözlerimin uçtuğunu' dedi kimileri. Nehirler bu söze ailece ağladı.

[7] Ergenlik çağı dilde başlar.

[8] Soranlara adresim olarak gözlerini veriyorum; hep evde ol.

[9] Varlık Dergisi, "Ölümü Yaşamak", H. B. Kahraman, Ekim 2008.

[10] Sosyalizm, bir halk otobüsü dolusu insan değildir; biliyorum. Dolu yağıyor, önünü kapatma!

[11] Aktedron Fikret'in gözlerini dikip beklediği minarenin çevresinde hale var şimdi

[12] İlk anatomi pratiğinde prometheus'u koydular önümüze kadavra diye.

[13] Klişe bir gezegende hayat ödeyip kefaletle serbest kalacağım günü bekliyorum.

[14] Mevlevilerden Ъnce bulunmuя olamaz pergel.